

DOMOVINA

Izhaja vsaki petek v tednu. — Dopisi naj se izvolijo pošiljati uredništvu in sicer frankirano. — Rokopisi se ne vračajo. — Za inserate se plačuje 50 kr. temeljne pristojbine ter od vsake petit-vrste po 10 kr. za vsakokrat; za večje inserate, kakor tudi za mnogokratno inseriranje primerni popust. — Naročnina za celo leto 3 gld., pol leta 1 gld. 50 kr., za četrto leta 80 kr., katera naj se pošilja: Upravništvu „Domevine“ v Celji.

Spodnještajerski jubilejski zaklad.

Ker je presvitli cesar izrazil željo, naj bi se obhajala petdesetletnica njegovega vladanja samo z dobrotelnimi napravami, mesto da se prirejajo hrupne ter drage slavnosti, začelo se je v celi širni Avstriji kaj živahno gibanje, da se ustreže tej blagej želji preljubljenega vladarja. Dežela za deželo tekmuje z dobrotelnimi napravami v spomin petdesetletnice cesarja Franca Jožefa I.

Vže sedaj se more presoditi, da bo leto 1898 zares zapisano z zlatimi črkami v knjigi, v katero se zapisujejo blaga darila in dobrodelne naprave. Ni menda vladarja na svetu čegar jubilej bi provzročil toliko dobrega revnemu in trpečemu človeštvu, kakor ta jubilej našega cesarja; gotovo najlepši spomenik, katerega more postaviti zvesto vdano ljudstvo vladarju, vedno na pomoč pripravljenemu dobrotniku svojih narodov!

Največji revež med avstrijskimi narodi je pa brez dvoma slovenski narod, in največje zlo slovenskega naroda je, da mu povsod primanjkuje naraščaja inteligence, zaradi česar toliko mest (posebno uradniških) zavzemajo tujci, kateri svoja mesta in njih vpljiv porabljajo v škodo in zatiranje slovenskega naroda. Kakor hitro bi mi Slovenci imeli dovolj razumniškega naraščaja, da napolnimo vsa mesta v slovenskih pokrajinah s sinovi našega naroda, rešeno je skoraj do cela slovensko vprašanje, vprašanje ravnopravnosti našega jezika v uradih in javnem življenju ter vprašanje veljave slovenskega naroda v javnem i državno-pravnem življenju.

Pomagati torej slovenskemu narodu do narodne, iz naroda izrastle inteligence, ter podpirati z gladom in bedo se boreče revne slovenske dijake, da ne omagajo, ampak dosežejo, kolikor se da najprej, zaželjeni svoj cilj, to je brez vprašanja eno tako dejanje, katero je v intencijah, mislih in željah preblagega, vse svoje narode enako ljubečega vladarja!

Da se tem intencijam ustreže vsaj v nekoliko meri, sestavil se je odbor za ustanovitev „Spodnještajerskega jubilejskega zaklada“, iz katerega bi dobivali taki revni slovenski dijaki štipendije in podpore. Pričakovalo se je, da noben okrajni zastop, noben občinski odbor, nobena posojilnica in nobena hranilnica ne bo ostala, da se doseže v popolnej meri zaželjena svrha. Žalibože, da se je to pričakovanje spopolnilo dosedaj le v primerno malem obsegu. To kažejo kaj jasno dosedanji izkazi o vplačanih doneskih za ta sklad.

Od spodnještajerskih okrajnih zastopov so vplačali okrajni zastopi celjski 2000 kron (v dveh obrokih), gornjegrajski 400 kron (tretji obrok pa 200 kron se vplača leta 1899), vranski 200 kron, ormoški 100 kron.

Od občin so plačali trgi: Gornjigrad, Mozirje in Rečica po 100 kron; Središče 60 kron; Sevnica 50 kron; Vransko 40 kron; od kmetijskih občin: celjska okolica 100 kron; Št. Pavl pri Preboldu in Bredovnik po 50 kron; Sv. Miklavž pri Ormožu in Tebarje po 40 kron; Hermanec 24 kron; Cezanjevec 22 kron; Bočna, Kokarje, Sv. Jur na Ščavnici, Nova cerkev, Petrovče, Žusem pri Loki po 20 kron; Hardeg in Št. Jurij na Taboru po 10 kron.

Od posojilnic so vplačale: celjska 1000 kron; konjiška 500 kron; makolska, mozirska in

žalska po 200 kron; brezička v dveh rokih 110 kron; slov. bistriška, gornjegrajska, gornjeradgonska, ljutomerska in vranska po 100 kron; vitanjska 80 kron; framška 50 kron; ljubenska in marenberška po 20 kron; dolska 10 kron.

Vprašati moramo, kaj pa ostali okrajni zastopi, ostali trgi ter nebroj ostalih občin slovenskih? Kje pa so te? Ali v teh okrajih in občinah ni nobenih revnih dijakov, ne sedaj in jih ne bo v bodoče, kateri bi potrebovali ter želeli in prosili počpore?

Ali ne vedo te, da se reče: Dajte, in dalo se vam bo!

Dozdaj se je nabralo kacic 10.000 kron za „Spodnještajerski jubilejski sklad“. To je sicer vsaj nekaj, ali še vse premalo!

Trikrat, štirikrat toliko bi se lahko, da igraje, nabralo, ako bi se tudi ostali okrajni zastopi, ostale občine in denarni zavodi spomnili, da ni lepo in častno, ako sami izostanejo, da se ne spomnijo jubileja presvitlega vladarja ter ako ne mislijo na svoje revne, pa nadarjene sinove, dijake!

Pa tudi od posameznikov smelo bi se nekaj več zanimanja pričakovati za to prekoristno in prepotrebno podjetje!

Kdor ima veliko, naj bi dal več, kdor ima malo, naj pa da manje, dal bi pa naj vsak po svojih močeh!

Torej gani se, komur je mar zahvala prihodnjega vnuka!

Skrbimo

za svojo — prihodnost!

O mnogih grehah bi se dalo pisati, katere smo Slovenci sebi in svojemu narodu v škodo do zdaj zakrivali in ki se nad nami skoro vsak

LISTEK.

Križ in polumesec.

Češki spisal F. J. Andrlík, prevel Podravski. (Konec.)

„Odpeljejo te v Gabrovo, brate! Tu bi za tvojo nogo ne bilo zdravo!“ odvrne zdravnik na Tomičevo vprašanje.

„Nu, ostani z Bogom, Ivo!“ reče Tomič, podavajoč prijatelju roko „Spomni se še včasih ná me. Ako Bog dá, pa se še vidiva! Takoj, ko bo vojska končana, pridem v Gabrovo.“

„Z Bogom, brate!“ poslovi se Ivo in solza mu kane iz očíj. Tudi ti me ohrani v spominu. Upam, da se čez jeden ali dva tedna zopet vidiva. Ne mislim poležati v Gabrovem. Ko bo noga zdrava, pridem za teboj!“

Petero voz je odrinilo na višino. Vozniki peljajo konje za uzde ter stopajo naprej le korakoma, kajti pot je zelo slaba in jeden nepreviden korak provzročil bi nesrečo; na levi strani je strma stena, a na desni črna propast, neizmerno globoka.

Na vozovih je tiho. Le malokedaj ujde kateremu junaku kaka beseda čez ustnice; vsakteremu stoji današnji boj kot živa slika pred očmi. Proti polnoči jamejo vozovi drdrati navzdol na severni strani Balkana. Že iz daljave bile

so opazite luči v vaseh in kočah — zlasti pa v Gabrovem.

* * *

Pozni prihod novih gostov ni osupnil gabrovske prebivalce, a tem manje še nadzornike v bolnišnici. Ko so začuli hrup in ropot, so slutili, da se je vršila nekje v bližini bitka. To so torej prve njene žrtve. — Sočutno in prisrčno je pozdravila prišlece množica, zbrana v ozki ulici pred šolo. A komaj so vozovi obstali, že so obstopili ljudje vozove in vojake, ki so bili dani ranjencem za spremstvo, z vprašanji: kje in kaj se je vse pripetilo, in kdo je zmagovalec? Zaslišavši o hrabri vstrajnosti prostovoljcev, je množica glasno ukala ter hvalila vrle sinove bolgarske. Takoj je bilo pripravljenih dokaj rok, ki so odnesle ranjence v postelje.

Prva mirna noč pod streho, sredi bratov in v popolni varnosti! Ivo si je globoko oddahnil ko je videl, da se nahaja v prostorni sobi ter se oziral po navzočih. Okolo štirideset mož sedi ali leži tu na železnih posteljih; večinoma so Rusi, ranjeni že v poprejšnjih bitkah. On ne pozna nikogar in nihče se ne zmeni zanj — tujec je. Toda tudi premišljevat o tem ne utegne, kajti utrujeno telo zahteva počitka.

Drugi dan zdravniki Ivovo nogo znovič temeljito pregledajo.

„Povej mi, gospod, ali bom kmalu dober?“ vpraša zdravnika. „Dolgo tu ne vzdržim.“

„Fant, to ti ne morem povedati. Nemara, da boš hodil v jednom mesecu — nemara da pozneje — pa tudi to je mogoče, da ti bo treba odrezati nogo. Ne morem vedeti, kako bo uspevalo zdravljenje.“

„Šališ se, gospod,“ nasmehne se Ivo. „Radi tega praska pač ne kaže človeka tako strašiti!“

„Misliš? Ali pa veš, da je kost raztrajena in da moram te ostre koščice najpoprej izvleči? Bodi torej tih in potrpežljiv! Zahvali Boga, da si tukaj ter ne hrepeni po novih ranah. Imaš že to dovolj. Saj se bratje tudi brez tebe pobotajo s Turki.“

Nejevoljen je začul Ivo zdravnikovo mnenje; hoté nehoté moral se mu je podvreči.

Dolgo, — oh jako počasi teče čas, če človek nima dela, ali če je prisiljen prebiti v postelji. A v bolnišnici je življenje jednolično, tiho; le malokdaj nastane kaka promena — ako namreč pripeljejo nove ranjence in z njimi vred novice o bratih pod Balkanom.

Približal se je Božič. Ivo je še neprestano v bolnišnici. Ves je spremenjen. Čila nekdanja moč in iskreče oko mu je omedlelo; zagorelo lice je obledelo vsled neprestanega bivanja v zaprtem prostoru. Pohaja samo po sobi naokrog, opirajoč se ob palico. Na nogo mu ni mogoče

čas — hudo maščujejo! „Sovražnik pa je čul, ko ste vi spali in vam škodoval!“ Ta rek se kaj rad uresničuje pri nas in — ne brez vzroka.

Velik greh v nas Slovincih je ta, da smo za vsako drobtino, ki nam jo vlada vrže, že same sreče pijani in nori, čeravno ni vredna — piškavega zrna! Nihče ali malokdo pa pomisli, da nam vlada le vrne, kar smo ji takorekoč — posodili! In ker vlada vé, da nas z vsakim najmanjšim „darom“ omoti, zato tudi tako brezobzirno proti nam postopa.

Pa pustimo vladine „dobrote“, naša ometena srca in — našo naivno dušo in nprav, pa stopimo nekoliko na prag naše — prihodnosti.

Avstrijski Nemci in Lahi so za svoj narod, za njega pomnožitev in nepremagljivo utrditev delavni in požrtvovalni, in za vzgojo svojega zaroda nedosežni. Slovinci temu nasproti prav za prav za utrditev svoje prihodnosti ne storimo veliko; pač nekaj, dovolj pa ne! Kmetški stan — ta je naš, ta se nam ne bo potujčil; drugače je z vzgojo naše mladine — doma. Kdor pojmi kaj o primerni vzgoji, ta svojih otrok pred vstopom v šolo s kakim tujim jezikom nikdar ne bo mučil, najmanj pa to stori Lah ali Nemeč, kajti, otrok se tujega jezika v šoli dovolj nauči za vse življenje. In državni šolski zakon zahteva, da se mora naš otrok pričeti učiti nemški jezik že v prvem najkasneje pa v tretjem razredu ljudske šole! Lahu ali Nemcu se tega tujega mu jezika niti treba ni učiti! Pa Slovinci smo povsod pasivni, celo sami proti svoji — pameti. Po naravi smo še nekaj žilavi in „hude krvi“, a v praksi se je prokleto malo poslužujemo, kadar se gre pokazati svetu svojo radikalno — narodno samozavest! Komaj začne otrok doma govoriti in hoditi, silimo ga žvečiti tudi že tuje jezike — enega ali dva, — in mučimo ga tako z njimi, da je do celá — ostrupljen. Seveda, če tega ne storimo, potem slovenski narod nima eksistence, temveč zgine s sveta kakor — kafra! V taki domišljiji živimo Slovinci, kadar mislimo na svojo „prihodnost“, na zdravo vzgojo svojih otrok doma — ne mislimo nič.

So pa Nemci in Italijani drugači strokovnjaki. V mladosti ne vzgajajo otrok s kvarljivim tujim duhom, v odrašenosti še manj, in doslednji so si ti ljudje povsod. Njim se ni bati za prihodnost, nam — vedno bolj. Resna volja, denar in dobro vzgojen zarod — to so pogoji za obstanek naroda, a treba pričeti delati pri korenini. V zglede pa so nam lahko v tem oziru koroški, goriški in tržaški Slovinci, vsi drugi moramo — hoditi še k njim v šolo!

Nemško komedijantstvo.

Ko je začelo po izdaju jezikovnih naredb vedno bolj vreti v možganih nemških poslancev, ko so se vedno jasneje pojavljali znaki german-

skega delirija, ki so se slednjič razvili v rabi-jatne napade in surovosti z nožem in pestmi, tedaj je moral biti vsak treznomislec človek prepričan, da bo konec takemu počenjanju — blaznica! In nemški poslanci so deloma sami sprevideli, kam jih tira njih brutalni fanatizem in začela se jim je morda porajati slaba vest, kako sodbo si bode ustvaril zunanji svet o cvetkah nemške kulture. Ublažili so torej svojo taktiko pri zopetni otvoritvi državnega zbora. A to ni bilo po volji mogočnemu Juriju s pušo, Schönererju in njegovim somišljeniku Wolfu itd. Dvignili so torej bič in kakor dreserji v menežarijah so ga začeli vihteti nad „izdajalci“, svojimi tovariši, češ: plešite, kakor mi žvižgamo, ali mi vam odpovemo toli slavljeno „Gemeinbürgschaft!“ In dasi se marsikateremu nemškemu poslancu tresejo blačice za ljubi mandat, katega bi mu lahko odjedli Schönererjanci, vendar so se skušali postaviti po robu tiranskemu komanderju Juriju Schönererju. Sedaj pa je postal jeden najgnusnejših prizorov v zbornici, prava komedija! Zapored so vstajali zastopniki raznih nemških strank, se zavarovali proti Schönererjevim očitkom ter bombastično naglašali svoje zasluge za nemštvo! Vsakdo je hotel biti najbolj-nemški, vsakdo je hotel biti najradikalnejši itd. Vmes pa je tulil Schönerer, kojega nos razsvetljuje njegovo sicer temno, butico in ki se je zibal od preobilo zavžitega konjaka — drugih pijač niti ne pije več! — tako, da so mu morali zaklicati celo nemški poslanci: „Pojdite domov in prespite si svojo pijanost!“

Komu se ne začne pri takih prizorih majati še tako utrjena vera v tisto toli opevano nemško taktost, moč duha, kulturo in oliko? Ali ni to pravi cirkus, v katerem tekmujejo nemški klovnovi za prvenstvo ter se prekopicujejo za stavo, glavni „August“ pa vihti nad njimi bič in jih priganja k dresuri! Fej, gnjusiti se morajo poštemu človeku taki dokumenti kulture. Do tega prepričanja pridejo počasi menda tudi trezni Nemci, saj je celo stara židinja „N. F. Presse“ pisala, da je tako počenjanje za nemški narod sramotno, da ne bode povzdignilo njegovega ugleda, temveč, da bodo Nemci v očeh Slovanov padli. In res! Nemci padajo že dolgo in dolgo ne bode, da bodo sedeli na tleh. Sami so fanatizovali narod in sedaj bodo morda zdihovali „die ich rief die Geister, werd' ich nun nich los!“ Narod je zdinjan in ne-sliši več pametne besede, le za triade v kakršnih brilirata Schönerer in Wolf, le za take budalosti je še dostopen. Tudi v naših mestih kakor v Celju že vzdiguje Wolfova klika in žlahta svojo glavo in odreka toli navdušenim Germanom, kakor so Stiger i. dr. — nemštvo.

Pri takih razmerah pa smemo upati, da tekmovanja v nemštvu še ne bode kmalu konec,

da se nam bodo še ponavljali prizori, katere moremo imenovati le — komedije in vse velegermansko, napihnjeno razdivjanost — le komedijantstvo, tem bolj bodo padali v naših in v očeh drugih; zato jim lahko kličemo: Le naprej na tej poti, kmalu pride čas, da vas tudi drugi ne bodo več smatrali resnim ljudem, temveč le rafiniranim komedijantom!

Celjske novice.

(Velikonočne procesije.) Pri izvanredno lepem pomladnem vremenu vršile so se letošnje velikonočne procesije vstajenje Gospoda v velikem razsežju. Povsod bilo je na tisoče prazničnih vernikov iz okolice in mesta. Prva je bila pri č. oo. kapucinih v soboto ob pol 5. uri, pri minoritski cerkvi ob 6., a pri farni mestni ob 7. uri zvečer. Vsako teh procesij spremljala je mestna godba. Vse te procesije pa je gledč številne vdeležbe nadkrilila ona pri sv. Jožefu v nedeljo zjutraj ob pol 5. uri. Očarajoče jutro s prvimi solčnimi žarki spajalo je v zemljanu spomin Gospodovega vstajenja z čustvom oživljene prirode.

(Za „Spodnještajarski jubilejski zaklad“) je vplačala nadalje slavna posojlnica v Vitanju 80 kron, in sl. občina Brebrovnik 50 kron.

(Za koncert dne 17. t. m.) imamo še nekaj podatkov pridejati. Gospico Wolsko spremlja na klavirju gospa Debelakova, soproga c. in kr. majorja v p., ki je to vlogo vzprejela iz posebne naklonjenosti društvu. Opozarjamo tudi na klavir, ki bo ta večer služil spremljevanju. Klavir je v ta namen prepustil g. Ropas, da občinstvo vidi in sliši, koliko premore domačin. Klavir je opremljen z od izdelovatelja izumljeno mehaniko ter zamore tekmovati z najboljšimi inimi proizvodi. G. med. dr. Ipavic, sin slavnostnega slovenskega skladatelja dr. Gustava Ipavica, zložil je za ta večer novo skladbo „Pomladansko.“ Gospica Wolska je drage volje prevzela proizvajanje te skladbe ter bo isto pela v tretji seriji kot prvo točko. — Drugi vzpored ostane neizpremenjen. Sl. občinstvo opozarjamo, da se koncert prične točno ob polu 8. uri ter bo blagajna odprta že ob polu 7. uri zvečer. Razven tega pa se vstopnice dobivajo vsaki dan v trgovini g. Dragotin Hribarja.

(Prememba obrti.) Specerijsko trgovino E. Faninger na Glavnem trgu prevzel je narodni trgovec Mian Hočevar. Ivan Gosar prodal je svojo trgovino s svečami i. dr. v „Narodnem domu“ Franju Kostajnsku.

(Zbolel je) č. g. dr. Janežič, profesor veronauka na tukajšnjem višjem gimnaziju ter se je odpeljal zdraviti se v Gorico. Nadomestuje ga č. g. Kardinar, veroučitelj na nemško slovenskem gimnaziju.

stopiti, ker ga še vedno močno boli. Ves dolgi čas, ki ga je prebil v Gabrovem, je le malokedaj kaj izvedel o tovariših, bojujočih se za življenje in svobodo. Na Šipki je baje tiho, pa tudi o drugod ni novic, kajti vsa zveza je pretrgana. Radi dolgega časa jel se je Ivo ukvarjati s knjigami. Videč, da Rusi zahtevajo knjig za čitanje, je tudi on poprosil za jedno. Toda z nemalim začudenjem je zapazil, da ne zna čitati. Ne pozna pismenk. Vprašal je soseda, kako se imenuje ta in ona črka in ta mu je to radovoljno pojasnil. Tako se je Ivo polagoma pričel ruskih črk, jel jih je skladati in čitati besede. V teku nekoliko tednov je čital že prav dobro.

Med tem je napočilo novo leto 1878. Takoj v začetku prosinca je dospelo nekoliko tovarišev v bolnišnico. Pripeljali so čez zasneženi Balkan mnogo junakov, ranjenih v bitki pri vasi Šejnovi, na južnem rebu Balkana. Od njih je izvedel Ivo, da so bili obkoljeni in da so se morali vdati. Rusom je ostalo polje odprto, kajti Turki so jeli zbirati svoje vojake pred Carigradom, kjer so se hoteli postaviti sovražniku po robu ter upali, da se bojna sreča obrne njim v korist.

Čez nekoliko dni dospela je v Gabrovo novica, da prijatelji že niso daleč od Carigrada, v znamenitem mestu Adrijanopolju — in takoj na

to je dospela druga novica, da Rusi oblegajo Carigrad. — — —

Veliko veselje — toda tajeno — je zavladalo po vsem krščanskem svetu; toda Bolgari si še vedno niso drznili upati, da bodo povsem svobodni. Še le, ko je prve dni meseca marcija razprostrla se po bliskovo po vsej deželi osupla novica, da so Turki sami sklenili za Bolgare kaj ugoden mir, spremenilo se je tiho veselje v brez-krajno in splošno ukanje. Po vseh vaseh so zvonili ter opravljali božje službe v zahvalo Bogu za osvobojenje iz petstoletne sužnosti in nasilja krutih Azijatov.

Tudi v Gabrovem so slovesno praznovali konec krute vojske in ob tej priliki se je pričital narodu proglas glavnega poveljnika ruskih vojakov, obsegajoč naznanilo, da so Bolgari svobodni in samostojni; da jim je severni del dežele — med Donavo in Balkanom — za zmerom vrnen, južni pa, da je vsaj deloma osvobojen in kristjanom pomagano v vseh okoliščinah.

Težko izkušena raja si je globoko oddahnila. Polagoma so se jele vračati rodbine ubežnikov, toda le malokatera je našla svojo hišico, le malokatera se je sešla s svojimi domačimi. Večina izmed njih je našla samo okajene razvaline.

Takoj po sklenjenem miru vzeli so deželske zadeve ruski dostojniki v svoje roke. Vsakemu šandžaku (okraju) bil je postavljen na čelo Rus

in Bolgar, ki sta imela vpeljati novi red. Ni manjkalo se tudi na vseh straneh zmognih pomognih uradnikov. Po mestih se je razglašal poziv, da se naj oglasé h kateremu koli uradu zmogni ljudje. Prednost seveda bo dana onim, ki so se udeležili poslednje vojske ter so rojeni Bolgari.

Samo po sebi se razume, da se je na ta poziv grnolno mnogo mladih mož k uradom, oglašajoč se za službe. Tudi Ivo ni hotel zaostati.

Takoj po prvi novici o bitki pri Šejnovi je silil v zdravnik, naj ga pošlje z vozovi, ki so pospeševali zvezo med Gabrovem in ruskim taborom, — k tovarišem. Toda zdravnik se je nasmehnil ter omenil šaljivo: „Krujevega vojaka še nisem videl. — Saj še ne moreš hoditi brez palice! Počakaj le, brate, tukaj; spodaj te res ne potrebujejo!“ Zaman je dokazoval Ivo, da že lahko ugodno hodi brez palice in da noče po nepotrebnem bratom delati tesnobe. — Dobil je odgovor: „Kakor hitro bi prišel na mraz ter se pri tem nekoliko trudil, odpre se ti rana znovič in potem je nikdar več ne zacelimo! Prostora pa imaš tukaj dovolj.“

Ker ni mogel dobiti odpusta, ostal je Ivo v Gabrovem. Bil je mračen in nevljuden. Zdravnik, videč njegovo otožno lice, je enkrat dejal: „Nisem imel prav, da sem ti branil; opažam,

(Celjski hôteli in svinjaki.) O tej pereči zadevi smo že jedenkrat pisali, pa ni imelo vspeha. Ker se bliža čas, ko bode vročina zopet razparjala odpadke in gnojnice ter bodo gostje raznih naših hôtelov imeli priliko po dvoriščih istih vohati „prijetni“ vonj ščetinastih štironožcev, opozarjamo opetovano sl. mestni pol-sanitetni odsek, naj potrebno ukrene, da odpravi to že vsaki trg sramotečo pravečno navado. Če je slavni magistrat dosegel, da so mogli privatniki, posebno če so Slovenci, odpraviti svinjake iz svojih dvorišč, mislimo, se mu bode tudi posrečilo, taisto doseči pri mestnih odbornikih, ker naše mnenje je, da tudi teh svinjaki nikakor ne pospešujejo že tako po nepitni vodi in drugi nesnagi malovredno zdravstveno razmerje v mestu.

Poštna zadeve.

Slovenci, na branik za svoj jezik in narodnost!

C. kr. poštni urad v Ivanjcih blizu Radgone ima v zalogi vse dvojezične t. j. nemško-slovenske poštne vrednotnice in tiskovine, katere tudi ondotni poštar dosledno in redno rabi. Tudi napisi zunaj poštne urada so dvojezični. Vendar ima ta poštni urad le nemški poštni pečat s ponemčenim imenom: „Iswanzen,“ kar je naravnost krivično in nasprotuje načelu ravnopravnosti našega jezika. Ravnopravnost svojega milega jezika moramo ravno na jezikovnih mejah najbolje braniti in kraj Ivanjci je 2 in pol ure od nemške meje oddaljen. Vse ondotne občine, kakor: Ivanjci, Stavenšinci, Očeslavci, Grabonoš, Negova in deloma v to poštno področje spadajoča občina Cogentinci, — nadalje vis. č. knezoškofijski farni urad, slavni krajni šolski svet pri Negovi, uložite na vis. c. kr. trgovsko ministerstvo na Dunaju pritožbo zoper nemški, in prošnjo za slovenski poštni pečat. Krasni kraj Ivanjci in ž njim vsa lepa okolica naj kaže pred svetom svojo mično slovensko lice. Ravno na nemški meji od Radgone do Sv. Antona imajo skoro vse gostilne itd. napise v lepej slovenščini, s čim kaže prebivalstvo ptujcem, da prebiva onde zavedni slovenski rod, le malo odpadnikov sramoti samega sebe pred svetom s svojimi nemškimi napisi, naj torej tudi slovenski poštni pečat priča, da prebiva v teh krajih ljudstvo, ki časti in spoštuje svoj materni jezik bolje nego vsiljeno ptujščino. Kdor se sam spoštuje in na sebe kaj drži, ga tudi drugi spoštujejo in čislajo!

Slavni občinski, oziroma drugi uradi in sploh kdor namerava uložiti na vis. c. kr. trgovsko ministerstvo pritožbo proti krivičnim poštnim jezikovnim razmeram in prošnjo za slov. poštni pečat itd. in ako jim ni znano uradno potrjeno ali vsaj približno število prebivalcev svoje politične občine, se naj obrnejo z natančnim naznanilom imena svoje pošte, občine, okraja in gla-

varstva do uredništva „Domovine,“ katero bode v naslednjih številkah priobčilo uradno določeno število prebivalcev dotične občine na podlagi ljudskega štetja iz leta 1890. Najbolje je, da se nam v tem slučaju vpošljejo imena vseh občin spadajočih celo ali deloma v jedno in isto poštno področje, da se priobči najedenkrat število prebivalcev vseh teh občin.

Odzivi slovenskega občinstva.

Spoštovani gospod urednik! V zadnji številki ste pozivali, naj bi Vam glede nemškutarjenja pri naših poštah sporočevali. Žalibog da Vam moram kaj takega še iz Gornje Savinske doline poročati. V občini Bočna sta dve pošti, v Šmartnem in v Ksaveriju, koji imata še obe nemške pečate; v Šmartnem se še kaj rado s samo nemškimi tiskovinami streže. Hvaležni Vam bomo, gospod urednik, ako tudi nas malo podredate, saj je v istini sramotno za tako narodno občino, da ima v tej zadevi tako temne očale, ter se neče potruditi, da bi se zbrisali ti zadnji madeži v gornjegrajskem okraju.

Bočna 26. sušca 1898.

Pošta v Loki pri Žusmu v šmarijskem okraju ima samo nemški poštni pečat in razpečava že leta samo nemške tiskovine, kar ne znači baš posebno narodne zavednosti in odločnosti tamošnjih rodoljubov. Opozorimo tedaj merodajne činitelje iz istega zakotja, naj poskrbe, da se v kratkem odstrani ta nepotrebna nedostatnost. Ne bodimo vendar tako malomarno popustljivi v narodnih zadevah.

Od Sv. Ane v Slov. Goricah. Na poziv v Vašem cenjenem listu se osmelimo, Vam gospod urednik, tem potom javiti, da imamo pri nas že nad dve leti poštni urad. Njegovo poslovanje nas vsestransko zadovoljuje. Dvojezične dopisnice, zalepke in druge vrednostne poštne tiskovine so nam vsikdar na razpolago, kar na tem mestu z veseljem javno omenimo. Čudom pa se, žal, moramo čuditi, da nosi naš poštni urad še vedno le nemški napis in rabi istotako samo nemški uradni pečat, čeprav smo že tu in tam slišali željo, naj se dotični napis in pečat nadomestita saj z dvojezičnim. Nikakor nimamo namena s temi vrsticami nastopiti proti g. poštarju, ker smo dovolj prepričani o slovensko narodnem njegovem mišljenju, ne nasproti anovski inteligenci, o koje narodni požrtvovalnosti ne moremo in, če hočemo biti pravični, ne smemo dvomiti, vendar pa hočemo na tem mestu javno izraziti svojo željo, naj dotični gospodje blagovolijo vplivati saj na občinske predstojnike, da se pri kompetentni oblasti izposluje za naš poštni urad tudi slovenski napis in slovenski pečat. Potreba da se Anovčani svoje narodnosti vsestransko tudi na zunaj zavedamo, postaja dan za dnevom nujnejša, ker se v naši župniji začinja nemškutarstvo razširjati in šopiriti po raznih elementih in potih. Temu nasilstvu je treba koj spočetka

z vsjo odločnostjo nasprotovati, zastaviti v bran vse moči, da nam ne bode mogel nikdo očitati, češ, koncem 19. stoletja so zakrivali anovski Slovenci, da je padla obmejna slovenska župnija Sv. Ane v Slov. Goricah pod vplivom in pritiskom dveh ali treh neznatnih nemškutarčkov. Na delo tedaj, dokler še sije beli dan!

Pri Sv. Tomažu poleg Ormoža ni niti jedne žive nemške duše, a poštni pečat je popolnoma nemški. Lansko jesen so vsi slovenski župani te župnije podpisali na prigovarjanje tamošnjega dijaštva prošnjo za dvojezični poštni pečat in jo poslali c. kr. poštnemu ravnateljstvu v Gradec, ki je pa po mnogih mnogih tednih izvolilo odgovoriti, češ, ko postane sedanji poštni pečat nerabljev, smejo Tomaževčani prositi za nemško-slovenskega. Sedanji poštni pečat je pa še skoro popolnoma svež, in po tem takem bi se utegnulo dogoditi, da bi si jednako ponižno prošnjo Tomaževčani smeli dovoliti zopet še le kedaj proti koncu dvajsetega stoletja. Slavna gospoda v Gradcu! Pošteni tomaževski davkoplačalci vam prepovedujejo, da bi vi ž njih brili norce! Gospoda dr. Gregorec in dr. Rosina si pa blagovolita ta sramoteči slučaj v prid svojih volilcev zapisati v svoj bilježnik!

Vse slovenske razumnike posebno pa vis. č. gg. duhovnike, odvetnike, zdravnike, učitelje, župane, občinske tajnike, trgovce, kmete in sploh vse, ki hočejo našemu jeziku pridobiti kaj veljave, prosimo udano, da nam blagovolijo naznaniti, če ima njihova pošta slovenske napise, pečate, vrednotnice, tiskovine itd., nepristranskega poštarja itd. slovenski napis na poštne vozu. V nasprotnem slučaju, ali če je tudi le jeden del teh poštne agende samo nemški, naj nam naznanijo vsako agendo posebej in nam v dopisu naštejejo vse občine (v kraju in okolici), ki spadajo v dotično poštno področje, da jih javno pozovemo in naprosimo, da uložijo prošnjo na vis. c. kr. trgovsko ministerstvo za napravo slovenskih napisov itd. S tem majhnim trudom si pridobite zasluge za veljavo slovenskega jezika in podate gg. državnim poslancem po „Domovini“ gradiva za in terpelacije v državnem zboru.

*) Jako nas bo veselilo, ko bomo zvedeli, da so se občine v svojih sejah in drugi merodajni zastopi in uradi sklenili, odzvati se našemu pozivu in klicu iz občinstva.

Uredništvo.

Spodnje-štajerske novice.

(Duhovniške premembe.) Provizorjem v Mozirju postal je ondotni kapelan, č. g. Janez Medvešek. Razpisana je ta župnija do 14. maja t. l. Patron. ljubljanska škofija

(Učiteljske premembe.) Podučiteljicam na slovenski šoli v Laškem imenovana je gdč. Marija Selischeg, bivša podučiteljica v Ščavniški dolini. Premeščena sta podučitelj g. Martin Vodenik iz Slov. Bistrice v Poličane ter gdč. Romana Osana, podučiteljica v Črešnjevcih pa v Laporje.

(Imenovanje.) Pri finančnem ravnateljstvu v Gradcu zgodila so se še nadaljna imenovanja: davčnim komisarjem gg. koncipisti dr. Studlar,

da se tu močno dolgočasiš. Toda storil sem samo svojo dolžnost!“

Tako je dočakal Ivo, da se je razglasil mir. Pričakovana, toda vendar dvomljiva in negotova novica je Iva močno pretresla.

Nakrat se mu je zdelo, da je osamljen, da ne bo imel nikakega dela. Vojaški stan, kateremu je bil privajen in vdan — bil je nepotreben, kajti vojska je končana. A kaj družega pa Ivo ni znal. — Kaj si naj počne? Čuti se kakor kol na polju; nima in ne pozna nikogar na svetu! Niti Tomič, njegov odkritosrčni tovariš, se ne povrne. — Ko bi vsaj tega imel pri sebi! Kje se neki mudi? Oh, bržkone je padel za domovino, — sicer bi se gotovo vrnil. H komu se naj torej obrne, kdo mu naj svetuje in pomaga?

Izenadoma pa je našel Ivo pot k varni bodočnosti. Uprav ob tem času bil je proglašen v Gabrovem više omenjen proglas ruskih in bolgarskih uradnikov. Ivo je šinilo v glavo: „Glej — to bi bilo nekaj za te! Povprašaj predpostavljenega!“

Predstojnik, zaslišavši njegovo željo, reče: Sprejemem te zelo rad! Samo povej, kaj bi ti bilo všeč.“

„Oh, gospod, meni je vse povšeči. Pošlji me kamor ti je drago — povsod pojdem. Ni-

mam ni očeta, niti matere; popolnoma sem zapuščen — — —“

„Jaz mislim, k čemu bi imel naklonjenost, — ali k sedenju. — ali — —“

„K sedenju nikakor,“ nasmehne se Ivo, „to mi je bilo že, odkar sem živ, protivno! Nasedel sem se v Gabrovem, da mi je že presedalo.“

„Nu, pa zamoreš biti vojak, razumiš: naš vojak?“

„Vojak, gospod?“ osupne Ivo. „Ali bo zopet vojska?“ —

„Bog obvaruj! tega si nihče ne želi, toda v Sredecu se snuje nova armada. Ako ti je volja, oglasi se, toda ne pozabi pristaviti, da si se udeležil poslednjega boja in da si bil ranjen. Na dokaz, da sem te jaz poslal, daj gospodom to pismo in tu imaš nekoliko pijastrov za na pot.“

Zahvalivši se vljudnemu možu, poslovil se je Ivo od Gabrova. Hitel je, kolikor mu je bilo mogoče, v Sredec. Še le petega dne je dospel na mesto. Predstavljen visokemu dostojniku, je Ivo povedal, kaj mu je svetoval predstojnik v Gabrovem.

„Dobro, — dobro, — to rad slišim!“ reče dostojnik. „Vrli junak si in ni ti treba biti žal, da si dvignil svojo roko na sovražnika. Sprejemem te! — Ali znaš čitati?“

„Znam, gospod, — turški in ruski.“

„Aj — pa si res vrl dečko. Kako ti je ime?“

„Ivo Voroščev!“

„Vo roščev“, momlja dostojnik, zapisuje ime prosilčevu na papir. „Hočeš-li biti kapitan (dostojnik)?“ vpraša ga znovič. „Toda znaj, da boš se moral v ta namen pridno učiti!“

„Oh, gospod, skaži mi to ljubav, pa boš videl, kako bodem priden!“

„Nu, v osmih dneh odideš na Rusko k vaji. Med tem dobiš manjše plačilo!“

Dostojnikove besede so se izpolnile. Ivo je odšel čez nekoliko dni z nekaterimi tovariši v Rusijo in izobrazil se tam, vrnil se je čez jedno leto nazaj kot dostojnik. — — —

Prva njegova pot po vrnitvi v domovino bila je v Berkovico in Draganico. Hotel je še enkrat razgledati vas ter razgledati se po okolici, ker ne vé, kam ga pokliče dolžnost. Toda Draganica je tako spremenjena, da je ni spoznati in gola, črna glina pri potoku naznačuje še sedaj, kje je stal poprej pogorski mlin — Ivova zibeljka. — — —

Zagledal se je na ta mali prostor ter dolgo hodil okrog njega. Pri tem pa so tekale obilne solze vtrjenemu vojaku po moškem licu. — — — A oče Kuzma in mati Alina sta gotovo zrla z nebeških višin v neizrekljivem razkošju na svojega jedinca, želeč mu srečo in proseč zanj Boga blagoslova. — — —

dr. Hudabiunigg in dr. Čmelič; davčnim nadzor. nikom dr. Stöger. Fin. koncipistom imenovani so dr. Hočevar, Orthwein, dr. Fuchs, dr. Strobl, dr. Šavnik, Raška, Novotny, dr. Fachbach, pl. Sohnbach in dr. Jos. Povalej. Davčnim pristavom imenovani so praktikantje: J. Blažov, Rudolf Vivod in Fr. Kocuvan.

(Teharska volitev) nemčurjem ne da po-koja. Poraz boli jih tako, da si hočejo hladiti sramoto in jezo s tem, da so vložili ugovor proti volitvi in sicer jim jeden glas preseda. Oblastva bi pač tako nagajivost lahko na kratko zavrnila in pokazala tako, da se z resnimi zadevami ne da šaliti, četudi si Nemci in nemškutarji želijo privoščiti tako zabavo.

(Kmetijska zadruga za Spodnje Štajersko" v Žalcu) pričela je že svoje delovanje. Kakor se nam poroča, je zanimanje za to društvo precejšno in mi želimo le najboljšega vspeha temu hvalevrednemu podjetju.

(Vojniške občinske volitve) menda ne pridejo v tem stoletju na vrsto. Koder se boji nemčurska samopašnost za svoje gospodarstvo, se zvija na vse strani, da le zavlečuje in izkorišča čas v svoje slabe namene.

(Slavnostnih dreves) v spomin 50letnice se je v Mozirji prav dosti zasadilo. Nadučitelj je na svojem posestvu vsadil lipo in več sadnih dreves ter je pri tej priliki priredil malo veselico, katere se je vdeležilo učiteljstvo in nekaj učencev. Krčmar A. Mlinar vsadil je dve lipi in več sadnih dreves. Al. Goričar pa je v ta spomin zasadil celi sadovnik od samega pritlikovega drevja. Isto tako se je tudi drugod po župniji več dreves posadilo. Mnogo teh dreves okinčanih je s cesarsko zastavo. To je gotovo lepo in vse hvale vredno. Njih Veličanstvo želi, da se 50letnica obhaja z dobrimi deli, kdor pa drevo vsadi, stori gotovo veliko dobro delo. Naj bi se torej to povsod posnemalo in naj bi tisti, ki dosedaj tega niso storili, vsaj v jeseni prav dosti dreves posadili.

(Požar.) Velikonočni ponedeljek je nastal ob 9. uri zvečer v Žlabru nad Mozirjem pri p. d. Soldatu v gospodarskem poslopju požar, ter v malo minutah vpepelil leseno poslopje. Vrli požarni brambi iz Mozirja in Rečice sta bili takoj s svojima brizgalnicama na mestu, a ker ni bilo več pomagati, nista posegli vmes. Ne ve se še, kako je nastal požar.

(Jubilejska drevesca.) Gosp. A. Žager, nadučitelj na Gorici je podaril iz svoje drevesnice vsakemu učencu II. razreda jabolčno drevo, katero bo posameznik doma na primernem prostoru vsadil kot jubilejsko drevesce.

(Bela zastava) plapolala je skozi 10 dni. t. j. od Cvetne nedelje zjutraj pa do pretečenega torka zvečer raz c. kr. okraj. sodišča v Šmarji pri Jelšah, v veselo znamenje, da v ondotni sodni jetnišnici v tem času ni bilo nobednega jetnika.

(Vitanjskim nemčurjem) raste greben in nevedo, kako bi se znašali nad Slovenci. Če bi kmetje iz okolice in Pohorja imeli malo smisla za rek „svoji k svojim“ bi pač hitro zmanjkalo sape tem napihnenim uskokom. Ne redite gada na svojih prsih!

(Štajerskega užitninskega zakupa) uslužbenci in uradniki vložili so prošnjo vis. držav. zboru, da se njih službe uredi in se jim podeli stalnost. Dobro bi bilo, da store to vsi dacarji tudi po drugih kronovinah. Več o tej peticiji spregovorimo o priliki.

(Na Zdolah blizu Brezic) utonil je v luži, na Veliko soboto ob pol 12. uri, dveleten otrok Janeza Pleterskiga. Stariši pazite bolj na svoje otroke!

(Za družbo sv. Cirila in Metoda) nabral je v Pišecah kot kazen od nemških izrazov med slov. govoricu g. Franc Agrež, gostilničar, od besede po 2 kr., vkup 2 gld., Ogorevc Franc, nadzornik deželne trtnice 50 kr., Hebl Alojzija, učiteljica roč. del 50 kr., Jur Veršec, Rezer Karl, Sevnik Miha, Kostreuz Vinko, posestniki, vsaki po 50 kr., Josip Lupšina, trgovski pomočnik 1 gld. in Neimenovani 50 kr. Skupaj 6 gld. 50 kr. Srčna zahvala!

(Konjiška krajevna železnica) ima od svojega obstanka vsako leto jako znatne primanjkljaje. Vsled tega trpe ondotni davkoplačevalci

ter sploh cela Štajerska, a koristi imajo kvečjemu nekateri konjiški „kramarji“. Na opetne prošnje slov. državnih poslancev dal je nedavno železniški minister zagotovilo, da prevzame južna železnica polovico primanjkljaja konjiške železnice. Tako bi se prizadeti kraji delno odkrižali nepotrebne plačevanja, za bodočnost pa naj bodo vsim onim v svarilo, ki se dajo tako hitro pregovoriti po nekaterih nemških koristolovcih. „Skazi se hitro, popravi težko.“

(Uboj v ječi.) Pri okrajnem sodišču v Kozjem sta bila skupno zaprta nek Jos. Ulamac iz Klanjca na Hrvaškem ter Franc Kantužar iz Brda pri Planini zaradi suma požiga. Dne 2. t. m. pa najdejo Ulamaca z razklano glavo v celici. Ubil ga je s sekuro tovariš Kantužar, ker mu je bil o svoji krivdi preveč zaupal, a pozneje se bal, da ga tovariš izda.

(Velika tatvina.) Na postaji Pragersko izginilo je dne 5. t. m. več vrečic poštnega denarja, ki je bil na potu na Dunaj. Ukradena svota znaša baje 10.000 gld., o tatu ni sledu.

(Novo vojašnico) zidala bo ptujska občina, ker je treba sedajno takozvano „malo vojašnico“ podreti.

(Požar.) Pri Sv. Urbanu blizu Ptujja pogorela so dne 4. t. m. poslopja posestnikom Francu Fürst, Jožefu Gal, Francu Murko in Matiji Bezjak. Škoda je jako velika.

(Druga smrtna obsodba pri mariborskem okrožnem sodišču.) Pri porotni obravnavi dne 1. t. m. obsodili so na smrt zidarja Mihaela Božič iz Marenberga, ker je zastupil z mišnico svojo teto Marijo Skočdolnik.

(V Mariboru) ustanovili so si častniki ondotne garnizije svojo lastno vojaško kazino v hotelu „Nadvojvoda Ivan“. Prusaški duh, ki veje zadnji čas v meščanski kazini, in ki je imel v posledice oni nesrečni dvoboj, opozoril je častnike, da se to nikakor ne da več slagati z njihovim dostojanstvom kakor zvišeno cesarsko službo. Umevno je, da bo vsled tega ono prusko zbirališče očitno venelo, kajti vojaški krogi so bili, ki so donášali razen znatnih mesečnih doneskov ponajveč zabave in razvedrila. Mislili bi pa tudi, kar se ne strinja z častniškim poklicem, ne smelo bi se priljubiti cesarskim uradnikom!

(Nesloga v štajarskem učiteljstvu.) Učiteljstvo štajarske kronovine ima v Gradcu „Zavezo vseh učiteljskih društev“. Ne gledé na narodnost živeli so učitelji mirno med seboj ter stremili skupno v tesni stanovski organizaciji za zboljšanje gmotnosti in ugleda. Tako je bilo, dokler ni prešinil obstrukcijski duh Germane (!) med mariborskim učiteljstvom. Ti so se začeli zgražati, kako zamore sedeti nemški učitelj z raven slovenskega tovariša, ne da bi zgubil svojega pruskega sijaja. Strastno so začeli pisariti zoper slovenska učiteljska društva in njih zastopnike, zahtevajoč, da se ista takoj izključijo iz „Zaveze“. Da se razpor poravnata, sklicali so Velik petek delegate na shod v Gradec. Mariborski srboriteži predlagali so, naj se „Zaveza“ razdeli v popolnoma samosvoji dve skupini, namreč nemško in slovensko. Ker je bila večina zoper ta predlog, zapustili so mariboržani dvorano ter sklenili ustanoviti svojo nemško „Zavezo“. Pri dopolnilni volitvi stare „Zaveze“ izvoljen je Killer predsednikom, Armin Gradišnik in Sterling, (ki pa je prestopil pozneje v mariborski tabor) pa odbornikoma.

Druge slovenske novice.

(† Dr. Jernej Zupanc.) Eden najstarejših rodoljubov, dr. Jernej Zupanc, umrl je v Ljubljani dne 11. t. m. Pokojnik se je rodil l. 1810, bil je sedaj v 88. letu. Od l. 1856 do lanskega leta bil je notar v Ljubljani, prvi med tovariši, ki je uradoval takoj v početku slovensko. Vrh tega bil je ustanovnik in požrtvovalni podpornik skoraj vseh občeslovenskih društev. — Svojemu vernemu sinu bodi lahka zemlja slovenska!

(Ministerijalnim svetnikom) v želez. ministertvu, kakor poročajo listi, imenovan bode v kratkem bivši državni posl. g. dr. F. Šusteršič.

(Imenovanje.) G. dr. E. Kramar, ki se je preselil iz Celovca v Ljubljano h kranjski kmetijski družbi, imenovan je ravnateljem kemičnega poskuševališča v Ljubljani.

(Osebnosti.) Iz Brda v Rogatec premeščen je sodni pristav g. Štefan Kraut. Sodnima pristavoma sta imenovana gg. avskultanta Anton Bulovec za Brdo in Fran Jerala za Cerknico.

(XXXIII. redni občni zbor) „Slovenske Matice“ vrši se v svedo dne 27. aprila t. l. ob šestih zvečer v „Narodnem domu“ na Franc-Jožefovi cesti št. 10. Vrsta razpravam: 1. Predsednikov ogovor. 2. Letno poročilo tajnikovo o dobi od 1. junija lani do 15. aprila letos. 3. Sklep računa o društvenem novčnem gospodarstvu za 1897. leto. 4. Volitev treh računskih presojevalcev. (§ 9 a) dr. pravil. 5. Proračun za leto 1898. 6. Dopolnilna volitev društvenega odbora.

(Uredništvo „Slov. Pravnika“) je na prošnjo odbora društva „Pravnika“ sedaj prevzel gospod dr. Danilo Majaron, odvetnik v Ljubljani, ki je list urejeval že v letu 1889 do 1892. Zaostale letošnje številke izidejo vkupno s številko za ta mesec, kar naj izvolijo p. n. naročniki vzeti na znanje.

(Zaobljubljena procesija s sv. Rešnjim Telesom.) Ob času potresne katastrofe (t. j. dne 13. aprila 1895. leta) odredil je ljubljanski knezoškof, da se na Veliko nedeljo slehernega leta vrši v Ljubljani in na deželi zaobljubljena procesija s sv. Rešnjim Telesom. Leta se je vršila tudi letos na Veliko nedeljo popoldne in sicer ob ugodnem vremenu ter ob udeležitvi brezbrojne množice vernega ljudstva iz vseh farâ in iz vseh scanov (15—20.000 ljudij). Procesijo je vodil prevzvišeni knezoškof dr. Jakob Missia ob velikej asistenci.

(Ljubljanske novice.) Od tam nam poročajo: Nenavadno lepo vreme je stavbno gibanje v Ljubljani že močno oživelo in lahko se trdi, da je pri tem v uporabi nad tisoč delavcev. Kakor v preteklih dveh dobah, narasla bo tudi letos Ljubljana za kacic 20—30 novih večjih hiš. Jeseni se preseli tudi že deželna vlada v svoje novo poslopje. Čudno je le to, da mestna občina, dežela in zasebniki vse bolj skrbje za svoje potrebe nego država. Predno le-ta kaj sezida v ljubljanskem mestu, pritiska na mestno občino z vsemi mogočimi pogoji, dočim sama zanjo skoro nič ne stori. Mej tem ko zahteva tu vsemogočih žrtev in prispevkov, se obnaša napram nemškimi in italijanskim mestom vse darežljivejše, pa si bodi potreba ali ne! Ta pristranost in nenaklonjenost se mora pač tej vladi očitati! — Vkljub temu pa Ljubljana od dne do dne rase in se modernizuje. S časom — v teku štirih ali petih let zginila bode izvestno tudi tista zoprna draginja na stanovanjih in živilih, ki jemlje zdaj mestu več ali manj kredit! Število tujcev pa narašča od meseca do meseca, kar je vendar dobro znamenje!

(Kranjski Nemci in nemškutarji, pa — ljubljanske občinske volitve.) Lani je poskušala nemška stranka Wolfovega kalibra spraviti v dveh razredih v občinski svet dva svoja kandidata in poslala tudi zanju vse v boj; no pa je pogorela. Letos pa javka v svoji ljubosumnosti (zaradi slovenske sprave) v nemško liberalnih in nemško nacionalnih organih, da kranjski Nemci nemarajo ni podpirati ljubljanske dobrodelne efektne loterije, ni družih podjetij — še celo zoper udeležitev občnega avstr. „Feuerwehrtaga“ se zaklinja! — Če se pri letošnjih dopolnilnih volitvah v obč. svet nanjo ne bo oziralo! Poleg tega pa meče pod noge tisto „zatiranje Nemcev v Ljubljani“ s katerim so ti nemški ljudje vedeli toliko lagati v zunanjih listih. — Res, drzni so ti ljudje dovolj, toda, pomagal jim tudi — baron Hein ne bo!

(Družbe sv. Cirila in Metoda kava) je izšla. Zaklopnice v narodnih barvah po $\frac{1}{2}$, $\frac{1}{4}$, $\frac{1}{6}$, $\frac{1}{10}$ kg vsebine in ovitkom je napis: „Kava družbe sv. Cirila in Metoda v Ljubljani“. Varstvena znamka je podoba sv. Cirila in Metoda. Blago je iz najboljših cikorijskih. Cene na drobno in debelo so iste, kakor vsaki drugi do sedaj rabljivi kavi. Založnik te kave je Ivan Jebračin, trgovec v Ljubljani, Valvazorjev trg. Rojakinje in rojaki! Sezite po tej domači kavi, razširjajte ž njo slovensko ime in podpirajte družbo sv. Cirila in Metoda! Osobito priporočamo našim častitim ženskim podružnicam družbe sv. Cirila in Metoda, naj v svoji obč. priznani vnemi za

narodovo korist delujejo v to, da bode leto osorej rabila sleherna slovenska gospodinja le to izborno domačo kavo.

(**Nove slovenske razglednice**), katerih dohodek je namenjen družbi sv. Cirila in Metoda, so izišle. Na istih je podoba slovenskega pesnika Simona Gregorčič-a, trga Kobarida in grada Rihemberga na Goriškem. Take dopisnice se dobijo pri gospici Ljudmili Roblek v Litiji (Kranjsko.)

(**Obesil se je**) dne 3. t. m. 60letni Ivan Jalovec iz Dob pri Kostanjevici.

(**Častnim občanom**) imenovala je občina Loke pri Črnomlju ondotnega notarja, g. Antona Kupljena, za izvanredne koristi, ki jih je doprinesel občini.

(**Bolezen mej šolsko mladino**.) V logaškem okraju je mej šolsko mladino jel se pojavljati nadležen kašelj, za katerim jih tudi mnogo umrje. Tako je n. pr. v logaškem in rovtarskem šolskem okrožju obolelo zadnji čas 40, a od teh 8 umrlo. Stariši spomladi premalo pazijo na otroško zdravje!

(**Za slaboumneže ali „idiote“**) ustanovi se v Celovcu poseben zavod, kogar osnovalni odbor je že izvoljen. Takih siromakov ima Koroška, kakor sploh alpske dežele n. pr. Gornještajerska, Solnograška, Tirolska itd. jako mnogo.

(**Na Koroškem**) se ravno sedaj mnogo razpravlja o graditvi druge železniške zveze s Trstom. Nemški koroški poslanci osnovali so si poseben odbor v državnem zboru, ki razpravlja to vprašanje; njim pridružili so se tudi nekateri laški poslanci iz Trsta. Zanimanje raste tudi med volilci, in ne bilo bi napačno, da se pobrigajo za novo zadevo tudi odločilni slovenski poslanci. Sam ministerski predsednik je izjavil, da bi bila ta progna razven deželnega tudi državne interesa.

(**Zoper škofa v Trstu**) se nadaljuje sovražstvo. Mislilo se je, da izhaja ta ostudna gonja edino od hujskačev pri lahonskih listih, a sedaj je jasno izpovedano, da je izvor temu divjanju — tržaški magistrat sam. V njegovem imenu potoval je poslanec Angeli na Dunaj k papeževemu poslancu, da izposluje ukor ali drugačno ponižanje slovanskega škofa, in papežev nuncij je baje obžaloval, da nima močij, v to zadevo zadosti krepko poseči!

(**Odlikovanje**.) Okr. šolski nadzornik v Gorici gosp. Josip Culot dobil je naslov šolskega svetnika.

(**Društvo „Šolski dom“ v Gorici**) snuje si sedaj posebni ženski oddelek tega društva, ki bo imel svoje lastno žensko načelnitvo. Društvenik ali društvenica tega prekornega društva postane lahko vsakdo, ki plača vsaj 1 krono na leto.

(**Nova pošta**.) V Lanišču, v koperskem okraju otvorijo prihodnje dni poštni urad, ki bo imel važno zvezo s pošto v Lipoglavu.

(**Premembe pri sodiščih**) Iz Motovuna v Rovinj premeščen je sodni pristav g. Anton Zič, a sodni pristav g. dr. Henr. Stepančič iz Ilirske Bistrice v Motovun, g. Jos. John iz Podgrada v Gorico in g. Jos. Trevisan iz Trsta v Pazin. Imenovana sta sodnima pristavoma gg. avskultanta Makso Hrovatin za Podgrad in Silvij Sinkovich za Krk.

(**Poveljnik dalmatinskega orožništva**) polkovnik g. Ivan Hribovšek odlikovan je pri prestopu v pokoj z redom železne krone III. vrste. Na njegovo mesto imenovan je orožniški major v Pragi g. Josip Supančič.

Druge avstrijske novice.

(**Državni položaj**) je, odkar je zbor na odpustu, povsem tajen. Gotovo je, da grof Thun ne praznuje, ne praznujejo pa tudi v kljub praznikom odločilni faktorji poedinih strank. Nemške stranke sanjarijo kajpak le o nemškem državnem jeziku, katerega bi jim naj Thun za prihrube priskrbel, no grofu Thunu pa se podijo po glavi seveda še bolj nujne državne potrebe, kakor je nagodba, proračun in navidezno zadovoljenje vseh narodov gledé jezikovnih teženj. Zdi se pa, da bi se kaj rad vzognil zadnji točki, za kar mu je treba le sedajno slovansko večino razbiti ter skrupcati novo po svojem modelu. In brže bo to, kar jemlje Thunu počitek. V to svrhu ima svoje delegate, katerih jeden je Ma-

dejski, ki poučuje Poljake, naj zapustijo skupnost s Slovenci, Čehi in Hrvati, ker to so zgolj — šovinisti! Kar ne izda bojno orožje in zvijača, to doseže čisto — izdajalstvo! Poljaki pa naj rajše slušajo, kako se glasijo ukazi zoper lastne brate v Prusiji, nego domače Judeže.

(**Železniško ministerstvo**) izdalo je dve jako važni naredbi. Prva teh je službeni red za avstrijske državne železnice, s kojim se znatno zboljša stanje njenih uradnikov in uslužbencev. Tako je dognana odškodnina pri premeščenju, med vojaško službo in v slučaju bolezni i. dr. Določen je tudi vsakoletni odpust po razmerju službene dobe za uradnike 10, 20 in več dni, za poduradnike 14 dni, 3 do 4 tedne in za sluge 8, 10 do 14 dni. Druga gotovo nič manj važna naredba obeča pri gradnji železnic vpoštevati pred vsem domače delavce, ter zabraniti vporabo tujih delavcev. Vsak podjetnik, ki prevzame kakšno delo pri železnici, moral se bo v posebnem predloženem mu uzorcju zavezati, vzprejemati v prvi vrsti le domače delavce. Ako se bo ta naredba tudi strogo izvajala, izostajati bodo morali vlaki, ki nam dovedejo vsako leto nebroj italijanskih „lastavic“. Bati pa se je, da ostanejo podjetniki železniških del Italijani, ki bodo seveda preko naredbe protežirali le brate iz Italije. Vsekakor pa se imamo za to naredbo zahvaliti pritožbi slovenskih poslancev Istre.

(**Na Reki**) vršile so se pretečeni teden volitve v mestno upravo. Mažari so popolnoma propadli, a tudi Hrvatje se volitve niso vdeležili; tako so voljeni zgolj italijanski branitelji mestne avtonomije. Jeza Mažarov je velika. Prostiti nočejo, ker vedo da bi bilo zastonj, groziti ne marajo — ker jih nihče več ne sluša.

(**Mažarska proslava**) 50letnice samostojnih zakonov bila je 11. t. m. v Budapešti. Obe zbornici snišli sta se k slavnostni seji, pri kateri se je vzprejela udanostna adresa na cesarja jednoglasno — (nezadovoljneži so namreč itak izostali). Poslanci, sosebno oni iz magnatne zbornice, nakitili so se z žarečimi narodnimi oblekami iz nošje prejšnjih stoletij. Obe zbornici podali sta se potem v „Kraljevi grad“, kjer je prebral predsednik Szilagy pred cesarjem udanostno adreso, zakar se je cesar toplo zahvalil. Slavnosti ni se vdeležila neodvisna stranka, niti zastopniki nemažarskih narodnostij. Kaj obhajajo Mažari s tem dnem? Spomin popolne neodvisnosti od Dunaja ter pridobitev nebranih pravic, tlačaniti drugorodne prebivalce. Samostojni in neodvisni bili so pač tudi pred 50 leti, a vendar se je tačas dunajska vlada od časa do časa prepričala, ne stoji že morda Mažar na tilniku Slovanu, Rumunu ali Švabu, ter ga je, ako je to storil, vsaj za prvi čas zopet prepodila. In baš to večno nadzorovanje je Mažarom grozno presedalo, ter se dandanes vesele, ker nima nihče več oblasti jih preganjati raz drugorodnih — trupel.

Ogled po širnem svetu.

(**Črnogorskemu knezu**) podaril je ruski car 30.000 pušek in 30 milijonov patron.

(**Prusija hujsa od Mažarov**.) Kako strastno jadikujejo avstrijski in pruski Nemci nad mažarsko krutostjo, ki je zapovedala „z dobrohotnim migljajem“ kako je sedmograškim Švabom priporočati pomažarenje svojih imen. „Poznamo mi te dobrohotne migljaje“ kričali so tedaj. „V pesti mogočneža je tak migljaj bojno orožje.“ Ravno tisti pruski listi pa prinašajo sedaj ukaz pruskega državnega ministra do vseh predsednikov večjezičnih pruskih provinc, koji ukaz imajo ti zopet vzročiti uradnikom in učiteljem v takih krajih. Pravimo pa, da to ni nikakoršen „blago hoten migljaj“ nego „državni ukaz“, da imajo uradniki in učitelji brezpogojno delovati tudi izvenslužbeno, da celo v društvenem odmoru, za nemško nacionalne in pruske državne ideje. —

(**Kreto zapustili**) so naši vojaki dne 12. t. m. Odhod pokazal je stoprav, kako priljubljeni so bili naši vojaki med krečanskimi prebivalci. Na vse zgodaj zbralo se je pred bivališčem avstrijskega vojaštva nebroj turškega uradništva in prostega ljudstva. Ko se avstrijski kontreadmiral Hinke zahvali prebivalstvu na ljubeznivi naklonjenosti napram vojaštvu, obsipali so naše

vojaštvo s svežimi cveticami od vseh strani. Vcjaštvo odpeljalo se je na ladiji „Aurora“ v Pulj.

(**Zoper Zolo**) vložilo je vojno sodišče opetno obtožnico. Razprava pričela se bo dne 23. maja, a to v nekem mestu zunaj Pariza, da se izogne raznim izgredom. Zadnje dni raznesla se je vest, da je provročitelj cele homatije, izdajnik Dreyfus umrl na „Hudičevem otoku“.

(**Vojna na Kubi**) med Španijo in Ameriko se, ako že ne povsem prepreči, vsaj preloži na poznejši čas, morda do jeseni. Španska kraljica predložila je premirje za Kubo ter je voljna podeliti Kubancem popolno samostojnost. Premirje pa se je ponudilo najbrže prepozno, ker so duhovi že preveč zavzeti za vojsko. — V Madridu začele so se po razglasu premirja silovite demonstracije proti vladi; izgredov vdeležujejo se tudi višji častniki, vsled česar je baje že jeden general obsojen v trdnjavo. Vojski izogniti se bo jako težko.

Dopisi.

Iz Žalca. Nemška predrznost ne pozna nobenih mej in nemška nesramnost je priklopela do vrhunca. Kako predrzni in nesramni so ti ljudje kaže to, da razpošiljajo med Slovence hujskajoča in protidinastična pisma, kakor je storil te dni znani Jurij Schönerer. Na vsa društva požarnih bramb, na vsa predstojništva rokodelskih zadrug po Slovenskem razposlal je ta človek iz grada Rosenau na Dol. Avstrijskem v odprtih zavitkih štiri tiskane liste, v kojih kliče pogin slovanstvu in ščuva zoper Avstrijo, zoper slavljenje 50letnice vladanja Njegovega Veličanstva cesarja Franja Josipa I., da, celo osebo našega prevzvišenega cesarja vlačijo to predrzno človeče v blato v svoji pisavi, katero si predrzne pošiljati nam Slovincem, tistim Slovincem, kateri ljubijo tako iskreno svojo skupno domovino Avstrijo, kateri ljubijo iz globine srca svojega cesarja in očeta Franjo Josipa I! Kaj bi storili Nemci v slučaju, ko bi si predrznil Slovenec pošiljati njim tako nesramno pisane veleizdajske liste? Grom in strelo bi klicali z neba, pa Pruse s celo vojsko, da pobije Slovence. In mi pa bi naj bili tihi nasproti toliki predrznosti? Ne! Mi smo Slovani z dušo, telom, smo zvesti Avsrijanci, in iz dna srca vdani našemu presvitlemu cesarju, kojega ljubimo kot svojega očeta. Ne pustimo se tako izzivati, ne pustimo se tako zasramovati. Protestirajmo javno in odločno zoper tako nesramno počenjanje avstrijskih Nemcev liki Schönerer, Wolf i. dr. Njih nesramne spise njim vrnimo z opombo, da mi take ljudi zaničujemo, da jih sovražimo.

Da pa ti ljudje ne bodo mislili, da smo mi Slovenci res take pohlevne ovce, da smejo z nami delati in počenjati, kar koli se jim poljubi, nastopimo proti njim in njihovim somišljenikom moško in odločno, pokažimo jim, da se zavedamo, da smo na svoji zemlji lastni, svobodni gospodarji.

„Kdor ni z nami je zoper nas“, to nam bodi geslo. Vsi trgovci in vsi obrtniki, kateri niso z nami, so zoper nas: pri takih ne kupujemo in ne naročujemo ne za vinar. Mar ne delajo Nemci ravno tako? Poglejte ga Nemca kakor Schönerer, Wolf i. dr. ali vam gre on v slovensko gostilno, ali kupuje pri slovenskem trgovcu, ali naroča pri slovenskem obrtniku? Ne! No ni tako delajmo tudi mi, če imamo še kaj značaja, če se še čutimo Slovence. Ne sramotimo samega sebe, spoštujemo se najpoprej sami, da nas bodo spoštovali potem drugi in nas ne izzivali na tako nesramne načine. Da se pa to doseže, moramo najpoprej začeti, in sicer slovenska inteligenca mora dati svojemu narodu prva dobri vzgled. Ne pij, če si značajni Slovan, v nobeni krčmi piva niti vina, ako ni od Slovence ali slovenske tvrdke, ne daj si pri krojaču delati obleke, niti pri čevljarju čevljev, ako ne dobi isti blago od slovenske tvrdke, ne pusti, da se nad vrati obrta, kamor zahajaš kupovat, šopiri nemški napis, vse kar se ti prinese, pošlje ali vzroči naj si bo od c. kr. ali drugega urada, obrtnika ali zasebnika, vrni takoj, če ni pisano v slovenskem jeziku. Ako se Nemci in nemčurji proti nam predrznejo, da nam vsiljujejo nemščino, bodimo mi značajni in moški dovolj, da njim njihove nemške čenčarije vrnemo, da jih zani-

čujemo. Kakor delajo Nemci z nami, tako vračujemo njim mi. Bodočnost je naša, nam zvestim Avstrijancem ni se potreba ničesar bati, na svoji zemlji mi smo gospodarji in vsi drugi so naši prihajači.

Iz Gornje Radgone. Velika radost mora navdajati vsakega iskrenega rodoljuba, videčega, kako se naš toliko let in take kruto mučeni narod vzbuja k zavesti, da ima tudi on pravico živeti, da je on in nikdo drugi gospodar na svojih lastnih tleh. Veselje prešinja vsakega zavednega Slovenca, opazujočega, kako narod, prav čisto prosti ljud hrepeni po vedno večji omiki, po vsestranskem napredovanju. Narod, kateri ima tako živo hrepenenje po višji naobrazbi, ni narod namenjen hlapčevanju, takemu narodu se ni treba bati za obstanek v nobenem oziru in če je še tako maloštevilen. Tudi naš mili slovenski narod lahko vže sedaj s ponosom gleda v bodočnost, kdor le količkaj premotriva nekoliko let sem preporod našega naroda ter njegovo hrepenenje po vsem lepem, blagem in dobrem, ta mora spoznati, da tak narod ne bode zgubljen, in pa da tudi ne bode nikakor več podlaga tujčevi peti. V vseh slojevih je zanimanje za vsestranski napredek vsega občudovanja vredno. Da je to res, kažejo nam za naš narod res mnogi časopisi, izdavanje najraznovrstnejših knjig, to nam svedoči tudi vstanovljenja vsakojakih društev. Ni je skoraj večje občine ali fare, kjer bi ne obstalo jedno ali drugo društvo, zlasti bralno društvo, povspesuje v duševnem in gmotnem oziru narodov vsestranski napredek. Da v tem oziru Gornja Radgona ni zaostala, dokaz nam je naše kaj lepo se razcvitajoče „Kmetijsko bralno društvo“.

Kdor pozna naše razmere, se mora čuditi, da je bilo kaj takšnega mogoče. A odločnost, iskrena ljubezen do narodne boljše bodočnosti, neomahljivost in potrpežljivost naših za narodnost vnetih Slovencev domoljubov so vse prema gale. Da jih je še nekaj tudi v nasprotnem smislu, tega ni zameriti, kajti med vsako pšenico se najde še kaj ljulike. Vendar se mora radostnim srcem javiti, da šteje društvo vže lepo število za društvo prav vnetih udov, in vedno se jih več oglašča. Dal Bog, da bi bili kmalu vsi zjedineni pod to zastavo, ker le v prijateljskeji složnosti bode nam omogočeno vpirati se vspešno še marsikaterim zaprekam, naperjenim blagostanju kmečkega stanu.

Društveni odbor skrbel je doslej in bode tudi vzanaprej, da se le koristne in zlasti poljedelcem podučljive knjige naročujejo, le segajte radi po njih! Znano je, da je Slovenec bistre glave, a da si jo še bolje zbistrimo, treba nam je skrbeti samim, ker kdor si po možnosti sam pomaga, temu pomore tudi Bog. Poleg tega pa ima društvo naročeno več časnikov, da iz njih izvemo vsakdanje in važne novice, ki se gode v naši Avstriji in drugih deželah (državah), kakor tudi knjige za kratek čas, zlasti mladini primerna lista „Dom in Svet“, „Vrtec“ in druge.

Slednjič omenjam tudi, da je društvo v pretečenih letih svojega obstanka vže mnogo storilo v poljedeljskem oziru, zlasti s tem, da naroča različna semena, kakor ruski lan, koruzo, krompir juvelis itd., ki se je prav dobro obnesel (seveda tam, kjer se je tudi dobro obdelal), kakor tudi modro galico za škropljenje, katere reči potem prav po nizki ceni društvenikom odaja ter jih na ta način preskrbi, da njim ni potrebno galice pri radgonskih trgovcih, naših zagrizenih sovražnikih a la Kršičnik po domače Kerschischnigg, Kramberger itd. za drage denarje kupovati, ter s tem tudi pomore, da se ohrani geslo „Svoji k svojim“.

Odborova skrb je, da se bode, kakor hitro bode to dopuščala društvena blagajnica, naročil kak stroj za kmetijstvo n. pr. travniška brana ali kaj primerne, ki se bode izposojevala društvenikom za rabo.

Da bode to čim prej mogoče, želeti bi bilo, da se še prav mnogo udov oglasi in društvu pristopi ter ga s tem, da svojo udnino (10 kr. na mesec) redno plačuje — po svojih močeh podpira.

Da nam društvo, oziroma njegov odbor prireja večkrat na leto primerne veselice, pri katerih se lahko pošteno zabavamo, mi ni treba

tukaj posebej povdarjati, saj ste se o tem sami vže lahko mnogokrat prepričali, zlasti pri zadnjem občnem zboru; danes izrekam le željo, da bi se sedaj kmalu po Velikinoči zopet sešli ter se skupno veselili, poslušajoči mili glas tamburic ter krasne pesni našega domačega tamburaškega ozir. pevskega zbora.

Pri letošnjem občnem zboru dne 6. febr. so se za tekoče leto v odbor volili sledeči gg. in sicer: predsednik Oton Ploj, c. kr. notar; podpredsednik č. g. Jakob Kozar, kaplan; tajnik Henrik Robinšak, not. uradnik; blagajničar Janko Pelel, veleposestnik; knjižničar Leopold Zemljič, odbornika gg. Janez Miler in Franjo Kavčič, ter namestnik g. Martin Roškar, vsi posestniki.

Računskim pregledovalcem voljeni so gg. Janez Lančič, Lovro Zemljič in Anton Osojnik.

Želimo, da bi društvo, kakor doslej, tudi zanaprej v vsakem oziru lepo napredovalo ter povspesjevalo telesno in duševno blagostanje tukajšnjih prebivalcev, ter da bi vsi ti postali zavedni Slovenci in vredni sinovi majke Slave, k čemer pomozhi Bog in sreča junaška!

Iz Ribnice na Pohorju. (Narodna mladnost.) Pred par tedni je v „Domovini“ neki dopisnik „Od meje“ dal zaušnico med drugim naši Ribnici, češ, da je postala „zaspana.“ Žalibog jo je mož zadel, ker tolike mladnosti, kakršna vlada sedaj pri nas, že nismo poznali od časa, ko smo se začeli narodno zavedati. Imeli smo bralno društvo dobrih deset let, katero je naši stvari po močeh dobro služilo, ali je pred letom nagloma — zaspalo! Imeli smo že precej let v lasti naš občinski zastop, tudi ta je žalibog se dal se izneveril svoji dolžnosti, da v vseh važnih rečeh hodi kriva pota. Imeli smo po zadnjih obč. volitvah nado, da dobimo v svoje roke krajni šolski svet, kjer smo že dolgo let bili vsaj primerno zastopani, ali mesto večine in našega načelnika se te zmage veselijo — nasprotniki!

Vse te poraze nam je povzročila britka prevara na možu, katerega smo z velikim trudom na višje mesto postavili Slovenci, — pa se je nam tako grdo izneveril. Naš sedajni župan je bil v svoji mladosti liberalec nemške baže, ali v svoji „sredni“ dobi vzel si je za deset let v najem slovenski obraz, in ko so ta potekla, ko smo ga ravno mi spravili na višje mesto, prestopil je zopet v službo nemškega „Miheljna.“ Škoda velika, da nismo vedeli mi za to njegovo nakano, še v občinskem odboru bi mu odrekli službo, nikari da bi užival pri nas čast župana!

Da se mi ne bo očitalo opravljanje, evo nekaj „zaslug“ iz dobe dveletnega županovanja. Pred njim se je v naši občini vsaj deloma slovenski uradovalo, skrčilo se je sedaj to pri notranjem uradovanju in z oblastmi skoraj popolnoma. Slovenski pečat umakniti se je moral napol nemškemu, katerega znak je prava „šviga švaga.“ Najbolj nas pa je iznenadil novi g. župan ob volitvi v krajni šolski svet, kjer jo je odločno potegnili z nasprotniki in tako jim pomagal k zmagi. Takšna breznačajnost vzbudila je nam občno nevoljo, katera je med drugim bila največ kriva, da so v Ribnici pri zadnji volitvi V. kurije v državni zbor zmagali — socialisti! — Najboljši naši agitatorji so namreč radi tega prepustili to nevhvaležno delo tej „stranki,“ katera je v strahu se dela lotila, v trepetu nadaljevala, konečno pa „slovesno“ — propala. —

Enako bilo je z bralnim društvom, čegar predsednik je bil tudi on. Razume se, da pod takšnim vodstvom ni hotelo delovati nekaj odločnih odbornikov, ki so raje odstopili, nego še dalje tlačani pod takšno „vlado“ In glejte, kar po tem koraku je društvu zmanjkalo življenja, znamenje, da so mu oni bili glavni stebri. Pred kratkem pa je ta „babja“ stranka hotela društvo spet obnoviti, ali se je kmalu razločno videlo, da tudi najpriprostejši kmet nima „kredita“ več za njo.

Še jedno čudno iz njegovega županovanja. V sredi vasi dal je prejšnji občinski zastop napraviti še drugo korito za vodo. V njo se je napravil vodovod od gornjega starega korita. Že pri napravi tega je večina naročala (v seji obč. odbora), da se mora vodovod tako napraviti, da

teče voda iz cevi naravnost v spodnje korito, ne pa ostanki gornjega korita. Ker se to in še nekaj drugih poprav ni točno izvršilo, sklenil je občinski odbor v seji dne 18. avgusta 1897., da se izvolita dva odbornika, katera to stvar uredata. Ta sta s popravo začela ob izviru vode, kar pa našim „ljubeznivim“ očetom ni bilo po volji, da so delo prepovedali in njima naložili narasle troške poprav. Tukaj se je še posebej „izkazal“ načelnik kraj. šol. sveta g. P., h katerega vratom skoraj je v spodnje korito napeljana voda. Ta je v imenu kr. šol. sveta naročil protest proti omenjeni popravi in zažugal celo z — tožbo! Ali bi pa storil to, ako bi iz njegovega poslopja zopet bliskal požar, kakršen je bil pred kacimi 18 leti? Pozna se iz tega, da mož ne misli sam, temveč je le pohlevno orodje nekega, ki ima med takšnimi razmerami v Ribnici vedno prvo besedo.

Da je spodnje korito jako prikladno raznim potrebam sosedov, pa tudi ugodno ljudstvu ob večjih pohodih, slišala se je od vseh hvala. To pa le, ako teče ondi čvrsta in čista voda. Drugim je bilo to vse prav, le nekaterim gornjim „purgarjem“ ne, z katerimi vleče tudi naš župan. Njemu je ljubša „žlahta,“ nego ljudski blagor.

Vendar dosti bode tega. Že iz navedenega vsakdo lahko spozna, da jo je naš župan zavozil iz slabe ceste naravnost v — blato! V imenu premnogih volilcev obsojamo takšno delovanje najstrožje, pa se ob enem tolažimo le s tem, da ne bo več dolgo. Ob noveji volitvi hočemo se zbrati zopet in — voz zasukati. Naj bode odbor iz samih priprostih mož, ki nosijo resaste hlače, samo da jim v prsih bije srce, neustrašeno srce slovensko!

Čas teče, vse mine! Škoda se nam pri vsem tem zdi le moža, katerega obžalujemo, da hodi zadnje čase v imenovani družbi in tako gubi svoj veliki vpliv med ljudstvom. Ne gre nam v glavo, čemu so predniki najbolj budili naše ljudstvo, da se bi to težavno delo moralo sedaj zamenarjati? — Ali ne vidimo že vsi blizo nam vsem nevarnega sovražnika — socializem, je li tedaj prav, da se mi trgamo in ločimo? — Ali smo morda mi — katoliški kmetje — kedaj v tem kaj zagrešili, da se naša pomoč pozna in čisla le ob času kacih volitev? Ali nas to ne more žaliti? — Pomislimo le, kakšen bode na primer utis kacega višjepastirskega lista proti socializmu — pri takšnih razmerah?? —

Dosti! Besede trpke te niso lahkomisljeni izraz kakšne strasti, temveč dobropremišljene, katerih namen je le, našo Ribnico začasa na pravo pot obrniti. In naj bi bila ta tudi trda in pusta, zaznamovana nam mora biti vselej in povsod z geslom: Vse za vero, dom, cesarja, po kateri naj gremo vsi: „Viribus unitis!“

Narodno-gospodarske novice.

Stara mera in vaga.

V vsaki stroki ljudstvo napreduje in se poslužuje pripravnejših pripomočkov, le stara mera in vaga sta še vedno v navadi, in sicer v velik kvar in pogubo. Kupuje se še vedno na kmetih na staro vago, a prodaja na novo. In kake sleparije se vrše pri stari vagi! Mešajo se uteži. Kupec kupi tele, pri tehtanju dne težjo utež k ložji vagi, in pove, akoravno na videz pošteno vaguje, manj kot je v resnici.

Nekteri kupci so namreč tako brezvestni, da imajo vage raznih tež po 2, 3, 4 cente, potem pa težje uteži k ložjim vagam dajajo ali ravno nasprotno, kakor je njim v korist. Zaznamki, ki povedo, da utež k vagi spada, so vsi zamazani, in ljudstvo po navadi ne pogleda na nje, ali se ujemata. Mladi zarod tudi ne pozna starih znamenj in se moti pri računanju z raznimi znamenji; v šoli kilogram, doma funt. Odkar je bila postava za novo mero in vago izdana, niso bile stare več ogledane in vendar se še rabijo. Krivda zadene tukaj v veliki meri merodajne faktorje, ki imajo nadzorovati mero in vago; a ti se tako malo brigajo, da so še čez 20 let v splošni rabi stari krumpi in se pusti ljudstvo brezvestnim trgovcem izkoriščevati. Želeti bi bilo, da se strogo postopa zoper staro vago.

Čemu pa je moral napraviti vsak gostilničar kositerske literiske posode take hitro, sedaj

pa v prahu leže! Zakaj pa se je novi denar tako hitro in lahko med ljudstvo uvedel?

Zato, ker se je strogo postopalo in stari denar je izgubil veljavo.

Kakor se pri stari vaji vrše goljufije, ravno tako se že začenja slepariti pri novi. Desetine se kar odbijajo. 10 kilogramov je jednako 178 funta, vzame se samo 17. Kmet, ki proda pet prašičev, bi tako na samih desetinah bil na zgubi za 2 kg, 1 kg á 40 kr. tedaj 80 kr. — Nadalje je tudi postava, da tista oseba, ki ima na občinskih ali mestnih vagah dovoljenje vgovati, mora pod dano prisego sama vgovati in ne sme tega posla prepuščati drugim, kar se pa navadno vendar le godi.

Želeti bi bilo, da se stare vage odpravijo in da se na novih pravično vaguje. Gospodje, kateri imajo na merodajnem mestu vpliv, prosijo se v imenu blagostanja ljudstva, naj blagovolijo pomagati, da se odpravijo taki nedostatki.

(Proč z nasajenimi uzdami!) Taki vajeti so pravo orodje trpinčenja za konja. Ne trpinči pa le konja na grozodejen način, temveč obmejuje njegovo delavno moč, pokvari njegovo nprav ter ga spravi v zgodnji grob. Poškoduje gobec, provzroča okornost nog ter često bolečine v hrbtenjači, ki lahko privedejo žival v smrt. Ne prestana napetost glave in vratu nazaj v prisiljeno lego, med tem ko so srca in pljuča po naporu vznemirjena, zabranjuje dihanje in tok krvi v glavi. Mišice na vratu so v neprestani bolešni napetosti, sapnik se zožuje, kolena vpogujejo se onaprej. Izgovor, da je iskrinim konjem treba k ložjemu kročenju nasajene uzde, opovržen je po „jukerski“ opravi. Isker konj postane po nasajeni uzdi le še bolj zdržljiv in nemiren. Nasajena uzda je neumna šega, kojo so znašli in uvedli angleški in ameriški sedlarji v svojo korist in v škodo konjem in konjskim posestnikom. Imele bi take uzde podajati konju ponosno podobno, dajajo pa v istini lepemu konjskemu vratu le nenaravno okorno lego in živalskemu očesu izraz muke. Po vsem zavržljiva pa je uporaba tega škodljivega mučeniškega orodja pri vpreženih in delavskih konjih. Vsak konjski lastnik, ki noče svojega konja mučiti ter delati zoper svoj blagor, ne bo rabil teh povsem brezpotreb- nih in škodljivih nasajenih vajet.

(Nova trtna bolezen) pojavila se je lansko leto na Francoskem. Naredi se namreč na listju a tudi na grozdju neka posebna goba, kojo ime- nuje ljudstvo „siva gnjiloba“ (*Botrytis cinerea*). Listje se vsled tega kmalu zviye in posuši, na jagodah pa se razvije taka kislina, da enako kalno ter dobi jako zoperen okus. Sredstev za pokončavanje te bolezni še niso našli.

(Nezdrava voda) postane v bolniških sobah in spalnicah, ker se v sobi nahajajočih gnjilih in nalezljivih snovi navzame. Ni tedaj varno vode, ki je stala v bolniški, posebno v neodprti sobi, piti. Že več slučajev se je prigodilo, da so se nalezljive bolezni razširjale po vodi, ki je stala v bolniški sobi.

(Ozebljina na rokah in nogah) se ozdravi, ako se na nje ovije zmečkana čebula, ali sok kuhanega — kaljenega ječmena.

Književnost.

(„Rusko-slovenski slovar“) in „Kratka slov- nica ruskega jezika“ izšla je ravnokar kot ne- strpno pričakovano delo. Slovar obsega 380 strani, slovnica 88 strani. Knjiga je lično ve- zana, tisek jako lep in razločen, a cena ji je le 1 gld. 50 kr., trdo vezani 1 gld. 80 kr.; po pošti 10 kr. več. Upati je, da si to knjigo omisli vsak slovenski izobraženec, da se tem brže seznanimo temeljito z jezikom, kojega govori nad 100 mili- jonov nam bratskega naroda, koji že sedaj nad- kriljuje v marsičem takozvane kulturne narode v Evropi, — a bodočnost je njegova! Baš iz tega vzroka -- da si zamore knjigo vsak razumnik omisliti — je tudi cena res izvanredno nizka. Da je knjiga v tehničnem in praktičnem oziru vsestransko dovršena, za to nam jamči ime sesta- vitelja, našega rojaka, ki živi v Rusiji. Pokažimo, da nam je resno za slovansko vzajemnost ter se poprimimo z vneemo in ljubeznjivo uka ruščine. Knjigo dobiti je v vseh slovenskih knjigotržnicah

(„Zabavna knjižica za slov. mladino.“) Iz- išel je VII. zvezek te priljubljene zbirke povesti in pesmic na 48. straneh, ter stane le 15 kr. Knjigo je naročiti pri njenem izdavalstvu in za- ložniku, g. Anton Kosi, učitelj v Središču.

(„Slovenska kuharica“) je znana praktična knjiga iz prejšnjih izdaj. Sedaj pa je izišla naj- novejša izdaja, ki prinaša 66 strani dodatka, tako da zadoščuje to novo kuharsko navodilo za vse stanove in vse prilike pri prirejanju raznovrstnih cenih, a vendar okusnih jedil. Cena knjigi: 1 gld. 50 kr., vezani 1 gld. 80 kr.

(„Mrtva ljubav“) imenuje se najnovejša kompozicija slovečega glasbenika prof. Vilharja, kojo je priredil po narodnem napevu kot transkri- pcijo za glasovir. Cena krasnemu zvesku je 80 kr., koje je pošiljati: prof. Vilhar, Zagreb.

(„Planinski vestnik“) glasilo „Slov. planin- skih društev“ prinaša posebno v letošnjih števil- kah jako lepe strokovne spise, n. pr. „Potovanje okolo sveta“, „Iz Luč na Ojstrico“ i. dr. List iz- ide v okusnih zvezkih vsak mesec po jedenkrat ter ostane celoletno 2 gld.; udje „Slov. pl. dru- štva“ dobivajo ga zastonj.

Razne stvari.

(Pogreznilo se je) v vasi Klapai ob Hebu na Češkem 30 hiš. Tavas je postavljena de- loma na hribu, vrh katerega so čarobne razva- line nekdanjega gradu. Vsled deževja in drugih podzemskih preobratov razpočil se je hrib na večih mestih ter požrl cela poslopja. Zasula se je tudi šola, a cerkev in župnišče so v največi nevarnosti, da se z njima enako zgodi. Blizu 200 prebivalcev je brez strehe. Strah je nepopisen. Za nesrečneže snujejo se v naglici milodarna društva. Cesar postal je 2000 gld.

(Najnovejša iznajdba) je „tektroskop“, katerega je iznašel poljski učitelj Ivan Szezepanik. Ta novi aparat prenaša slike, rokopise in tiskovine v daljavo tako, da bo trebalo položiti sliko, pismo ali časopis na Dunaju pod aparat, a opazovati, oziroma čitati bo možno iste v Pragi ali kje drugje.

Koledar.

Petek (15.) Helena ces. — Sobota (16.) Julijana, d. m. — Nedelja (17.) 1. povelikonočna (bela). Anicet p. m. — Ponedeljek (18.) Apolonij, muč. — Torek (19.) Leon IX. p. — Sreda (20.) Viktor, m. — Četrtek (21.) Anzelm, škof. — Mladj dne 20. ob 11. uri 26 min. zvečer.

Sejmi.

Dne 16. aprila v Dobjem; dne 17. apr. v Kapeli; dne 18. apr. Sv. Lenartu v Slov. gor.; Marenbergu, v Rogatcu in Vojniku; dne 20. apr. v St. Ilju pri Turjaku ter na Vranskem.

Loterijske številke.

Trst dne 9. aprila 1898: 16, 40, 83, 27, 85
Linc " " " " " 68, 65, 49, 16, 11

Podobice za I. sv. obhajilo

kakor tudi različne druge podobice se dobe po jako niski ceni v trgovini

D. Hribar-ja
v Celji.

Cukerin

350krat slajši od sladkorja 1 kos 2 kr.
180krat slajši od sladkorja 1 kos 1½ kr.
Cukerin v malih zavitkih komad po . . 1 kr.

Pošilja najmanj 100 komadov

Jindrih Vojteh

Nusle-Praga.

Trgovcem in prekupcem velik popust.

„Za vinogradnike zelo koristna je knjižica:

„Peronospora ali strupena rosa“

ki v lahko umljivem jeziku na drobno raz- pravlja o navedeni trtni bolezni ter o načinu, kako se je iste mogoče iznebiti. Delce se dobi pri pisatelju Anton Kosi-ju, učitelju in po- sestniku v Središču (Štajersko) za majhni zne- sek 12 kr. (s poštino vred)

Vinogradniki, omislite to knjižico svojim viničarjem; korist bode le vaša! (120) 10-1

Štev. 15.

Zahvala.

Slavni odbor hranilnice in posojilnice na Ljubnem je blagovolil ubogim šolarjem na tukajšni enorazredni podariti 10 gld. Za ta veledušni dar se slavnemu odboru izreka v imenu ubogih šolarjev najpristicneja zahvala.

Luče, dne 9. aprila 1898. (121)

Franc Dežman
načelnik.

Franc Zemljič
šolski vodja.

Občni zbor

„Konzumnega društva“ v Verpetih
hiš. št. 21 pri Frankolovem bude dne 24. aprila, 1898.
popoldan ob 3. uri v društvenih prostorih.

DNEVNI RED:

- Polaganje letnega računa.
- Preiskava blaga (inventar).
- Volitev novega tajnika (zapisnikarja).
- Razni pogovori za zboljšanje društvenih razmer.

(119)

Sklicatelj.

**1898. Novosti za pomla-
danskobdo, največja
izbira pri najnižjih cenah!**

**Zaloga narejenih oblek
za
gospe in gospodične.**

Pomladanske jakete, vremenske pla-
šče, vratnike, knesene in porhantne
bluze, velika zaloga športnih lep-
tičnih srajc, empire-predpasnike v
vsaki velikosti in kakovosti. Brokat-
predpasnike, kakor sukne in dru-
gačne itd. itd. priporoča

KAROL RÖSSNER
krojač ženskih oblek
Celje, Graška cesta šte. 4
Prezamejo se naročila po merah po
najnovejših žurnalih od pristoje do naj-
bolj elegantne naprave.

(91) 10

Jedino pristen

BALZAM

(Tinctura balsamica)

dobavlja na debelo in na drobno
samo oblastveno koncesionirana in
trgovinsko-sodno protokolirana
tovarna balzama

lekmarnja

A. Thierry-ja

v Pregradi pri Rogatcu.

Pristen samo s to trg.-sodno re-
gistrovano zeleno varstveno
znamko.

Celotna priprava mojega balzama stoji pod zakonitim
varstvom vzorcev.

Najstarejše, najpreizkušenejše, najcenejše in najreelnejše
ljudsko domače zdravilo za prsne in pljučne boli, ka-
selj, izmečke, krč v želodcu, manjkanje slasti, slab okus,
slabo dišečo sapo, kolcanje, zgago, vetrove, zaprtost
teles a itd., za notranjo in vnanjo porabo proti zobobolu,
gnitju v ustih, ozeblini, opekinami itd.

Kjer ni nobene zaloge, naroči se naravnost z naslovom:
Tovarna balzama lekarnarja A. Thierry v Pregradi pri
Rogatcu.

Cena franko za vsako poštno postajo Avstro-Ogrske je
z zabojem vred:

12 malih ali 6 dvojnih steklenic 4 krone
60 " " " " " " " " " " " " " " " " " 13 kron.

V Bosno in Hercegovino 30 novč. več.

Ponarejalce in posnemalce, kakor tudi prodajalce takih
falsifikatov bodem na podlagi zakona za varstvo znak-
strogo preganjati sodnim potom.

Jedino pristno

CENTIFOLIJSKO MAZILO

(balzamsko mazilo iz rože centifolia).

Na krepkejše vlačno mazilo sedanosti
Velike antiseptične vrednosti. Posebno
vnetji nasprotnega učinka. Pri vseh
še tako starih vnanjih bolih, škodah
in ranah gotov vspeh, — vsaj najmanj
zboljšanje in olajšanje bolečin pro-
vzročuje.

Manj nego dve škatljici se ne raz-
pošiljati; razpošilja se jedino le proti
poprejšnjemu nakazu ali proti povzetju zneska. Cena s
poštino, voznim listom in zavojem itd. za 2 lončka
3 krone 40 vin.

Svarim pred nakupovanjem neučinkujočih ponar-
ejanj in prosim natanko na to paziti, da je na vsa-
kem lončku vžgana zgornja varstvena znamka in firma
„Schutzengel-Apotheke des A. Thierry in Pregrada“. Vsak
lonček mora biti zavrt v navodilo za uporabo, ka-
tero ima to varstveno znamko. — Ponarejalce in posne-
malce mojega jedino pristnega centifolijskega mazila
bodem na podlagi zakona za varstvo znak strogo pre-
ganjal; istotako prodajalce falsifikatov. Kjer ni nobene
zaloge, naroči se naravnost z naslovom:

Lekarna angelja varuha in tovarna balzama

A. Thierry v Pregradi pri Rogatcu.

Razpošilja se brezizjemno le proti poprejšnjemu na-
kazu ali proti povzetju zneska.

Schutzengel-Apotheke

desA.THIERRYin
PREGRADA

Velečastiti duhovščini in
slav. občinstvu,
priporoča podpisani svojo
velikansko izbiro
pomladanskih
in poletnih oblek

kakor: vsakovrstne završnike,
haveloke, cele izgotovljene sa-
lonske in moderne obleke iz
najboljšega in najraznovrstnej-
šega blaga po najnovjših kro-
jih za izvanredno nizke cene.

Na razpolago so sukna vseh
priznanih najboljših svetovnih
izdelkov.

Naročila izvrše se hitro in natanko.
Uzorcji blaga pošiljajo se na željo poštne
prosti na dom.

Jos. Hočevar

založnik krojaških izdelkov

(118) 8 Celje, Graška cesta št. 19.

J. Pipan & C. v Trstu

(Lastnik G. Stepančič).

Tvrška ustanovljena leta 1876

ima veliko zalogo ter pro-
daja le na debelo

kavo, riž, južno sadje, olje vseh vrst za
jedilo in za stroje, vino, ribjo mast za
strojarje i. t. d. (110) 4—3

Popolni vspah uradno potrjen!

Polysulfin

je najnovejša iznajdba za rabo pri pranju,
belenji in čiščenju v domačiji, obrtu in in-
dustriji. Snov — v obliki praška — obstoji
iz žvepljenih spojin, ki se v vodi brez vsa-
kega duha razpustijo ter nikakor ne ško-
dujejo niti perilu niti rokam.

Najboljše čistilo za volneno blago.

Z uporabo tega sredstva prihrani se mnogo
navadnega mila, časa, kurjave in drugega
belila, zaradi tega se vsaki gospodinjji naj-
topleje priporoča, ker je za perilo najceneja,
izvrstna in brez vsake najmanjše škodljive
primesi sestavljena snov.

Dobi se v vseh trgovinah.

(99) 20 Glavni založnik

Jožef Matic v Celji.

Popolni vspah uradno potrjen!

Na prodaj

je srednje posestvo sredi vasi
v Petrovčah, z jako lepo lego,
tudi stavbni prostor; poleg
sliši več dobrih njiv, travni-
kov, vrt, gozdi. Proda se sku-
paj ali narazen, pod ugod-

nimi pogoji. — Več pove:

Ivan Kač
v Žalcu.

(112) 3—2

Dragi bralci „Domovine“!

Svoji k svojim!

Anton P. Kolenc

trgovec v Celji

v „Narodnem domu“ in „pri kroni“.

Priporoča čast. duhovščini in slav. ob-
činstvu svojo bogato zalogo raznovrstnega

špecerijskega blaga

po jako nizkih cenah, kakor tudi vino, na
debelo in drobno. — Imam tudi več 100 kg.
finega belega kislega zelja na prodaj.

Kupujem vsake vrste deželnih pridel-
kov, kakor: oves, pšenico, rž, ječmen, ajdo,
proso, suho bučno seme, orehe, konoplje, la-
neno seme, detelno seme, krompir na cele
vagone, sploh vse deželne pridelke po najviš-
jih cenah. Vzajem tudi še fižol vsake vrste
in vsako množino, kakor tudi jajca in ku-
retnino.

(159) 52—38 Z velespoštovanjem

Anton P. Kolenc

„Pri dobrem pastirju“!

Lastnina in tisk D. Hribar-ja v Celji

„Svoji k svojim!“

C. i. kr. priv. tvornica,

brizgalnic, cevij in
kmetijskega orodja

R. A. Smekal
v Cechu na Moravskem

Podružnica
Zagreb

nudi

sl. gasil. društvom brizgalnice vsake vrste s
patentom proti zmrzlini cevij in opreme.
Posestnikom kmetijske stroje ter peronos-
pora-škropilnice, slednje po 11 gld. komad
franko vsaka pošta. Plačila tudi na obroke.
Prakupcem zdaten rabat.

Podružnica Zagreb.

Harmonij-didaktofon

jako dobro ohranjen, prav malo rabljen
in priličen še čisto posebno za početni
pouk v petji, godbi itd. prodaja se takoj
po znižani ceni, ker ga dotičnik v novih
razmerah na tujem rabiti ne more. Več
pove upravništvo „Domovine.“ (115) 3—2

Vinko Čamernik
kamnoseška in podobarska obrt
v Ljubljani
nasproti mestne elektrarne.

Priporoča se častiti duhovščini v izvršitev
umetnih in kamnoseških del kakor: altarjev,
prižnic, obhajilnih miz, krstnih in kropilnih
kamnov

priporoča svojo
veliko zalogo vsakovrstnih
grobnih spomenikov
iz raznih marmorjev in granitov.
Izvršuje
kompletne rodbinske rakve
in spomenike.

Strugarnica marmorja
z električno silo.

Obrise in proračune na zahtevanje
zastonj in franko!

**30 polovnjakov
dobrega, pristnega vina**

ima na prodaj nek posestnik na Spodnjem Štajerskem
liter po 20—24 ako se ga kupi najmanj jeden polovnjak;
kdor ga kupi več, dobi primeren popust. Isti ima
na oddajo tudi več tisoč ameriških trt, in sicer
„Sovač“ 10 gld., „Riparija portalis“ 12 gld.
tisoč komadov.

Ponudbe za jedno in drugo pošiljati je upravništvu
(43) 10—10 „Domovine“.

Mlad trgovski pomočnik

dobro izurjen v manufakturnej stroki išče službe. Po-
nudbe: Trgovski pom. J. P. poste restante Ljubljana.

1898

Mauthner's Samen.

Aussaatzeit: Ende Februar und
März.
Saatweite: 25 cm. Abstand
der Reihen, 10 cm. in der Reihe.
Bodenbeschaffenheit: Tieflocker,
recht nahrhaft und nicht frisch
gedüngt.

Mauthner-jevih
slovitih
zeliščnih in cvetličnih semen
v
zaprtih, oblastveno zavarovanih zavojih
s sodnijsko vpisano
varstveno znamko „medved“
se nahajajo
komisijska skladišča

pri največ
veletrgovinah z mešanim blagom v Avstriji.

V vsakem kraju je poverjena komisijska prodaja 80 naj-
bolj zahtevanih vrst zeliščnih in cvetličnih semen le jedni
tvrčki, toraj postavljena le jedna omara. Iz krajev, kjer se ne
nahaja komisijska zaloga vzprejemajo se naročitve.

Kot sveža in pristna semena tvrčke **Edmund Mauthner**
(Budimpešta, Andrassystrasse 23.) veljajo le ona, ki so zaprta
v izvorne zavitke z letnico 1898 in na katerih se nahaja, kakor
kaže poleg stoječa podoba, slika medveda in ime **Mauthner**.

Pred ponarejenji se svari.
Čas setve: Konec februarja in marca.
Prostor za posejatev: 25—30 cm oddaljenost vrst
10 cm v vrsti.

Kakovost zemlje: Globoko zrahljana, redilna in
ne novo pognojena. (62) 12—7

Zacherlin
deluje čudovito! Mori kakor nobeno

drugo sredstvo — vsakovrstne žuželke, za to tudi
po celem svetu kot jedino enake vrste slavno in
priznano. Njegova znamenja so: 1. zapečatena
steklenica, 2. ime „Zaherl“ (65) 12—1

Celje: Traun in Stiger
Alojzij Walland
Viktor Wogg
Milan Hočevar
Ferdinand Pellé
Josip Matic
Anton Ferjan
Friderik Jakovitsch
Fr. Rischlawy
Karol Gela, lekarna
Fran Zangger
Fran Janesch
Anton Kolenc
M. Rauscher lekarna
Topoljak & Pečnik

Dobrna: Jos. Sikocič
Baslovce: Ant. Flaakan
Josip Pauer
Konjice: Jurij M. schay
Vojnik: Fr. Zotti
Hrastnik: Alojzija Bauerheim
Konsumno društvo
Josip Wonk

Ljubno: Fr. X. Petk
Janec Filipic
Sevnica: A. Fabiani
S. F. Schalk
Ludovik Smole
Zwenkel & Cmp.

Trg Lemberg: Franc Zupančič
Laško: Andrej Eibacher
Planina: Lud. Schescherko
F. Wambrechtsteiner
Gornji grad: Jakob Božič
Poličane: Ferd. Ivanus
Anton Schwelz
Mozirje: Leopold Vukič
Pristava: Marija Suppanz
And. Suppanz
Brežice: Fran Mathes
Varlec & Umek
Žalec: Adal. Globočnik
St. Juri: Fran Kartin
J. F. Schescherko

St. Lovrenc: Elija Turin
Smarje: Josip Wagner
Janez Lischnigg
St. Paul: Norbert Zanier
Trbovlje: Konsumno društvo
J. M. Krammer
Fran Pollak
Rob. Stenowitz
Zibika: Janez Založnik
Videm: Ivan Novak
Vitanje: Anton Jaklin
Velenje: Karl Tischler

Najboljše za stenice, bolhe,
kuhinske golazni, mole, ži-
vinske parasite in dr.

Odgovoren za tisk Ivan Špindler.

Odgovorni urednik in izdajatelj Antè Bèg.